Marcellino,
o minune de băiețel

Agnos

Pr. Constantin Necula

MARCELLINO,

O minune de băiețel

Pr. Constantin Necula

MARCELLINO,
O minune de băiețel

Ediția a II-a

Editura Agnos
Sibiu, 2014

Editura Agnos – Sibiu
tel. 0745 / 679038; 0766 / 530777
www.agnos.ro
e-mail: editura_agnos@yahoo.com
ISBN 978-973-1941-24-0

Consilier editorial:
Conf. Univ. Dr. Lucian Grozea

Redactor:
Raluca Toderel

Coperta:
Alexandru Stănese

Pentru realizarea acestui volum, autorul a utilizat povestea scrisă de Jose Maria Sanchez Silva, *Marcellino pane e vino*, ediția spaniolă, Madrid, 1953; ediția italiană (trad. Ermonio Polidori), ITACA Libri, SRL, 2003, 55 p.; ediția *Marcellino Pane e Vino*, Paravia, 1955; scenariul și imaginile din filmul *Marcellino Pane e Vino*, MediaSet, 1955.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NECULA, CONSTANTIN

Marcellino, o minune de băiețel / pr. conf. univ. dr. Constantin Necula. - Ed. rev. - Sibiu : Agnos, 2014

ISBN 978-973-1941-24-0

821.135.1-93-32

Prefață la o poveste

Dintre toate cărțile despre copii pe care le-am citit, aceasta ce v-o repovestesc acum mi-a plăcut în chip deosebit. Un copil ca acest Marcellino nu putea lipsi dintre prietenii voștri. Simpatic și gingaș, bucuros și când este trist, cred că inima lui poate fi de folos inimii voastre, mereu în căutare de prieteni. Nu, nu-i povestea unui Sfânt, ci a unei posibile căi de întâlnire cu Hristos. M-a uimit modul în care Dumnezeu l-a dăruit pe Marcellino cu vederea lucrurilor ascunse, învățându-ne că nu trebuie să ajungi bunic pentru ca să te bucuri de Biserică, de Dumnezeu. Cred că pentru voi, dragii mei, acesta este un îndemn să fiți mereu curați cu inima, pentru ca Dumnezeu să Se bucure să locuiască în ea.

Am văzut și filmul cu pustiul acesta. Atunci m-am gândit, uitându-mă în ochii înlăcrămați ai prietenilor voștri și ai mei,

studenți la Facultatea de Teologie, ca și în ochii copiilor mei, că acest personaj de poveste poate fi alternativa falșilor prieteni pe care vi-i oferă desenele animate, monștrii și vrăjitoarele cu care vi s-a împuiat capul. Căutați la fratele Marcellino. În bucuria soarelui, prin praful câmpului, la marginea lumii, el descoperă tainele lumii și ale lui Dumnezeu. Știți ceva mai frumos decât aceasta? Eu nu.

Am ales să vă repovestesc cartea, nu doar s-o traduc, pentru că am discutat cu copiii mei de acasă, Costi și Alexandra, și unde n-au priceput textul, l-am întors pe gustul lor. La textul original, despre care trebuie să știți că este în limba spaniolă, am adăugat un text în limba italiană și scenariul filmului despre care v-am spus. Așa cred că l-am crescut pe Marcellino mai cu folos dinaintea voastră. Să nu fiți supărați de finalul cărții. Frățiorul acesta minunat, Marcellino, nu este. Voi îmbrățișați pe părinții voștri, spuneți-le că-i iubiți. Au mare nevoie de aceasta...

Părintele Constantin Necula

P.S. Pentru părinții voștri, tot binele din bucuria Împărăției, cu rugămintea să nu uite că existați. Și nici că sunteți cel mai de preț dar pe care Dumnezeu l-a îngăduit în viața lor.

PUȚINĂ ISTORIE ȘI UN SCÂNCET CARE SCHIMBĂ VIEȚI

Cu aproape o sută de ani înainte de începutul povestirii noastre, dacă nu cumva acesta este începutul, trei frați franciscani s-au prezentat dinaintea primarului unei mici localități de munte, pentru a obține acordul aceluia de a urca să locuiască, prin mila lui Dumnezeu, între niște ruine de tare demult, ce se aflau împrăștiate pe un pământ râpos și nerodnic, care aparținea comunei aceleia. Erau, în fapt, patru ziduri năruite, total abandonate, aflate la mai bine de zece kilometri depărtare de orice așezare umană. Primarul, care era un om de treabă, nu s-a opus; ba, mai mult, a îmbrățișat pe dată gândul cel bun al călugărilor, fără a se mai consulta cu alții. I se părea că este darul lui Dumnezeu peste sat. Mulțumind și îmbrățișând pe

binefăcătorul lor, frații s-au pus pe cale și, odată ajunși la locul acela, au început să-și frământe mintea pentru a afla cum ar putea improviza un adăpost, între acei bolovani, pe care numai ce-i cunoscuseră, și aceasta grabnic, căci se apropia noaptea și-acum vedeau și ei că ținutul nu era tocmai prietenos cu nepoftiții oaspeți, care riscau să-și petreacă noaptea aceea sub cerul liber.

Trebuie să știți că aici, odinioară, se afla o gospodărie agricolă, fermă, i-am spune noi astăzi. Când francezii au invadat Spania, țara de unde este povestea noastră, pe la anii 1800 d. Hr., locuitorii acestei așezări de țărani s-au baricadat între zidurile ei, încercând să-i înfrunte pe cotropitori și nădăjduind totodată ca, prin aceasta, să-i țină legați de acel loc, pentru ca oamenii din regiune să se poată adăposti de tăvălugul armiei dușmane, astfel evitând distrugerea regiunii lor dragi.

Întorcându-ne la frații cuprinși de teama întunericului, să spunem că între ei era unul foarte tânăr, dar care, plin de voință și putere de muncă, înțelept în același timp, a priceput repede de unde trebuia început. Ce vedea el? Că împrăștiate, de jur împrejur, zvârlite de vântul istoriei și al nepurtării de grijă omenești,

se mai aflau o grămadă de pietre din cele mari, bloțuri din granitul ce se folosise la ridicarea străvechiului edificiu. Copaci pentru lemnăria unei zidiri nu lipseau, ba chiar am putea spune că „veneau" peste ei, iar ceva mai încolo, un pârâiaș își susura cântecul de biruință împotriva secetei din ținutul acela, arătându-le fraților că nu vor cădea victime nici ei dușmanei însetări. Fratele mai înțelese că, odată cu asfințitul zilei, trebuia grabnic să afle o soluție de locuit, căci, deși părăsiseră satul de cu zori, de-acum noaptea era peste ei. Și asta nu era singura grijă pe care o aveau, căci purtau cu ei un frate trecut bine și de a doua tinerețe, și pentru acesta călătoria se arătase grea, nu glumă.

Se duse, așadar, să caute niște bâte mai groase, pe care la așeză mai apoi cu grijă, cam cum le așezați și voi când vreți să construiți un cort, chiar în camera voastră de obicei, spre disperarea părinților. Doar că acela le-a sprijinit peste niște tufe de măceș, care, am uitat să vă spun, erau din belșug prin acel loc, peste ele aruncând, cu grija unui constructor încercat, o cuvertură ce o purtaseră cu ei, pe care a ancorat-o în cele patru colțuri și... gata, noaptea putea veni. A adus apoi pe bătrânul frate sub acoperământ și a trimis

pe un altul să aducă apă limpede de la izvorașul cel cu dulce susur și limpede apă, iar până acela se întoarse, alcătui o cină, săracă, dar binecuvântată de binecuvântarea bătrânului și de o mână de cartofi pe care o femeie milostivă li-i dăduse. De-acum noaptea chiar veni. Recitându-și rugăciunile de seară, gustară din puțina lor cină și-adormiră apoi buștean. În zorii ce veniră, sub comanda smeritului frate mai tânăr, ingenios și cuminte, își începură munca.

Reconstruiau de fapt zidirea aceea despre care v-am spus că adăpostise mai demult o fermă, dar pe care în povestea de acum trebuie să vi-o închipuiți mult altfel, rânduită după nevoile unei mănăstiri. Era alcătuită, așadar, dintr-un parter larg, amplu, și dintr-un etaj ceva mai redus ca dimensiuni. În spatele casei acesteia era câmpul din care, după ce l-au eliberat de bolovani și spini, părinții își luau mare parte din tainul hranei lor frugale. La parter se afla o micuță capelă, un mic paraclis luminat de lumânările aprinse la orele de rugăciune, dar și de razele zglobii ale soarelui. Lângă ea se aflau chiliile fraților, sala mică pentru servirea mesei, care la mănăstiri se cheamă trapeză, și, aproape lipită de această sală, se afla bucătăria,

cu cămară cu tot. Aceasta din urmă nu era tare largă, căci nu prea avea ce adăposti, și asta nu din lenea monahilor, ci pentru că rânduiala lor era una legată de post și rugăciune, nu de mâncare și băutură. Deasupra, la etajul întâi, se aflau tot chilii, dar și – vă rog să rețineți amănuntul – o cămară ceva mai specială, un soi de magazie, unde puneau viețuitorii toate cele ce nu le mai foloseau sau le foloseau numai rareori. Aceasta se continua cu o cămăruță mică-mică, ce avea lumină de la o ferestruică mică, așa, cât o palmă de bunic grijuliu.

La vremea povestirii noastre, cam cincizeci de ani de la seara pe care v-am povestit-o în amănunt, nu mai erau doar trei frați în toată zidirea aceasta, ci doisprezece. Dintre cei trei care au sosit dintâi aici, doi odihnesc somnul de veci în micul cimitir din latura de răsărit a grădinii. Abate – vă rog să acceptați de-a lungul poveștii acest nume – sau stareț al micuței mănăstiri este cel pe care l-am cunoscut tânăr și vioi..., da, da, cel care construise primul loc de adăpostire.

Viața aici este simplă și liniștită; muncesc, se roagă și slujesc cele ale Sfintelor Taine, fără de care o mănăstire nu este mănăstire, iar un creștin nu este creștin.

Patru sau poate cinci sunt, de altfel, preoți prin satele din jur și în fiecare duminică părinții aceștia preaiubiți pleacă spre satele și cătunele acelea ca să slujească Liturghia, căci cu greu s-ar găsi vreun paroh pentru ținuturi atât de sărăcăcioase, cu toate că oamenii sunt minunați. Spovedesc, botează pe copiii care se nasc, unesc în Taina Sfintei Cununii pe tinerii care se iubesc curat, pe cei ce se urăsc îi împacă, pe cei bătrâni care mor îi îngroapă. La marile sărbători poartă în procesiune icoanele simple ce le bucură altarul sărăcăcioasei lor capele și mereu și pretutindeni dăruiesc sfat, mângâie pe cei răniți sufletește, îmbărbătează și binecuvântează pe toți. Continuă să trăiască din milostenie și, la vremea poveștii, mult nu lipsea ca noul primar să-i alunge din locul ce-l căpătaseră cu zeci – cincizeci! – de ani în urmă.

Căci murind primarul cel bun despre care am făcut amintire la început, noul ales se urcase grabnic pe asinul său și se prezentase, țâfnos nevoie mare, la poarta smeritei mănăstiri, pentru a-i întreba pe frați în baza cărui drept își aflaseră adăpostul tocmai acolo. Aceia, cuminți, îi răspunseră că, dacă va fi nevoie, vor părăsi îndată acea casă, pe care o iubeau ca pe a lui Dumnezeu și pe care o construiseră cu

atâta osteneală și cu ajutorul milosteniei atâtora. Unii chiar, fără a pierde timpul, apucaseră deja pe calea pribegiei, când primarul, atins parcă în inimă de smerita umilință a călugărilor, își schimbă gândul, îngăduindu-le să mai rămână acolo pentru o vreme.

După ceva timp, muri și acest primar. Succesorul lui, care era nepotul celui dintâi primar despre care am vorbit, aprobă lucrarea cea plină de roadă a monahilor și obținu, de la cei care dimpreună cu el conduceau obștea, aprobarea pentru a ceda, fie și numai temporar, fraților locul acela, cu titlul de act de milostenie către ei. La fiecare zece ani, comuna urma să întărească această danie, iar în ani, datorită făptuirilor celor bune ce le însoțeau locuirea acolo, li se oferi titlul de proprietate definitivă, pe locul unde se afla mănăstirea și împrejurimile sale. Starețul mulțumi, dar le arătă că și acesta era un alt mod prin care se vedea nevoit să părăsească scumpa lor Casă. Căci după regula ordinului lor, al franciscanilor, nu le era îngăduit să dețină ceva în proprietate, căci ei pot trăi numai din cele care li se oferă ca act de milostenie, ca danie peste care nu stăpânește nimeni altul decât Hristos Domnul. Lucrul acesta-i uimi și

înmuie inima celorlalți locuitori ai ținutului, care alergau mereu să aibă câte ceva al lor și numai al lor.

Munca aproape continuă a fraților și dragostea care-i anima făcură să se transforme ruinele acelea într-o zidire nu doar rezistentă, ci de-a dreptul frumoasă în zvelțețea și luminata ei alcătuire. Cu apa purtată uneori în căușul palmelor, bunii frățiori începură să cultive flori, plante ornamentale și chiar pomi renumiți pentru dulceața fructelor lor, care-i însoțea parcă din dulceața Raiului. Grădina era ținută în bună rânduială, cum, de altfel, o ordine sănătoasă domnea nestingherită în toată așezarea monahilor, alături de o curățenie invidiată de toate gospodinele din ținut. Ca și de soții acestora.

În curgerea aceasta liniștită, de necrezut pentru un veac atât de agitat, într-o bună dimineață, fratele portar al mănăstirii auzi un soi de scânceală, un scâncet ce se auzea dinspre poarta exterioară a mănăstirii, aflată mai mereu întredeschisă. Se îndreptă spre ieșire, ciuli urechile, atent, și hotărî – curaj, nu-i așa? – să iasă afară, să vadă de pe unde venea glasul. Zic curaj, căci era încă întuneric, iar el, călugăr cuminte, nu prea ieșea dincolo de ziduri, ascultarea lui ținându-l mai mult

pe acasă. Departe, către Răsărit, ziua încerca să-și facă loc printre umbrele nopții, dar, încă temătoare oarecum, nu îngăduia luminii să o facă vădită. Era așadar încă întuneric. Și în întunericul acela, fratele, călcând ușor țărâna ca nisipul, ghidat de vocea aceea insolită, fu cât pe ce să calce în picioare mogâldeața albă dinspre care se auzea plânsul. Se aplecă mai mult, lipindu-și aproape fața de fața copilului, căci despre un prunc era vorba. Dând deoparte țoalele sărace în care era învelit acesta, îl află și înțelese că e vorba de un pui de om abandonat. Fratele culese de jos mica creatură și se întoarse în incinta mănăstirii. Pentru a nu le frânge somnul celorlalți, care dormeau profund, pregătindu-se pentru munca și umbletul cotidian, înveli copilul cât putu mai bine, și nevenindu-i nimic alta în minte, umezi cu apă o bucățică de pânză albă și i-o atinse de gingașa, dar gureșa-i guriță, pruncul recăpătând astfel o oarecare liniște.

Un cocoș cântă îndepărtat și fratelui, mereu cu mogâldeața în brațe, i se păru că aude până și pasul motanului care de-abia se strecoară la vânătoarea matinală de șoricei obraznici, ba chiar auzi zgomotul teribil al înghițiturii sale în sec, atunci când rată vreun fericit rozător. Se apropie

vremea în care trebuia să bată clopotul de trezire, dar și să explice frățietății ce se întâmplase de cu zori. Nu-i vorbă că acum micuțul, frânt de plâns și oboseală, aflase culcuș în căldura hainei tânărului monah. Bine – gândi el – că era primăvară și frigul ceda odată cu urcarea timpului către crucea amiezii, căci altfel, își închipuia el, sărmana făptură ar fi murit de frig, înghețată.

La sunetul clopotului, obștea își reluă ritmul obișnuit, ca un stup al lucrului cu Dumnezeu. Doar că în dimineața aceea, pe când tânărul frate își prezentă prietenul matinal Starețului, acesta-și manifestă atât de zgomotos surpriza, încât nu doar că îi strânse pe frați în dreptul chiliei sale, dar periclită și liniștea dimineții, căci pruncuțul mai-mai că se trezi. Toată adunarea fraților prinse a se agita, uimindu-se în șoapte din ce în ce mai zgomotoase, chemându-se unii pe alții, dându-și, de la o vreme, puiul de om dintr-o mână în alta, cu grija cu care purtau Sfintele Taine spre buzele însetate de Dumnezeu ale sărmanilor lor credincioși. Păi ce, voi nu v-ați mira deloc dacă v-ați trezi într-o dimineață cu un bebeluș membru de familie? Cum, chiar așa a fost când v-au prezentat părinții pe micuța voastră soră? Ei, atunci înțelegeți zarva din mănăstire la momentul trezirii!

Fratele portar se agita tot. Căuta să prezinte cât mai atent realitatea și era de-a dreptul simpatic să vezi cum se schimbau chipurile fraților pe măsura povestirii, de la fețe încruntate de frigul dimineții în care plângea pruncul, la surâsul de dimineață târzie și încălzită de razele ca de miere ale soarelui, cum era aceea în care pruncul tocmai le încorda plăcut brațele. Dar, după prima bucurie, concluzionară că problema era gravă. Ce era de făcut cu pruncul în mijlocul pustietății lor? Cum puteau să-l crească tocmai ei, care lăsaseră tot și-I urmaseră lui Hristos în viața monahală? N-aveau nici timpul necesar să se ocupe de dumnealui, care tocmai căuta să se trezească și, probabil, să-și plângă foamea. Părintele Stareț fu acela care-i trezi la realitate, rânduind ca părinții care se îndreptau spre satele din jur să întrebe în stânga și în dreapta despre părinții copilului, iar unul dintre ei chiar să-l ia cu el ca să-l prezinte autorităților. Portarul și un alt frate tânăr nu văzură cu ochi buni această propunere a Starețului, iar fratele Bernardo, ca să salveze situația, fu cel dintâi care făcu o observație pertinentă, zicând:

– Părinte Stareț, oare n-ar fi mai bine să-l botezăm mai înainte de a-l înscrie la Stat?

Fu o idee bună, de vreme ce toți o primiră cu bateri din palme, surprinși cum de nu le trecuse lor mai întâi prin minte. Starețul însuși o acceptă și hotărî ca piciul să nu părăsească mănăstirea mai înainte de a fi botezat. Astfel, micuța comunitate de bărbați monahi se îndreptă spre capelă. Acolo, fratele Egidio ridică o altă problemă, la fel de admirată ca și cea dintâi. El întrebă:

– Da' ce nume-i punem micuțului?

Pe buzele multora se afla numele Sfântului Francesco din Assisi. Dar portarul, făcând un pas în față, zise cu un zâmbet dezarmant pe chip:

– Oare n-ar fi bine să-i punem numele Sfântului pe care îl prăznuim astăzi?

Era sfârșitul lui aprilie și în calendar, în acea zi, era consemnată prăznuirea Sfântului Marcellino. Numele plăcu. Câteva minute mai apoi, Marcellino gustă din sarea, apoi din apa Botezului, începând să plângă sub mângâierea apei care-l năștea în Hristos și în Biserică. Evenimentul le plăcu și îi emoționă mult pe frați, care nu se rușinară să spună că prin inimi le trecuse un fior de întinerire dăruit de zâmbetul micuțului pe care purtarea de grijă a lui Dumnezeu îl așezase în porticul mănăstirii. Hotărât lucru, nu se mai puteau despărți de el.

– Sunt dispus să mă ocup eu de el, dacă mi se va permite, zise unul dintre frățiorii cei tineri, care-și avea ascultarea la lucrarea grădinii.

Îndată, un altul se puse a zâmbi, ba chiar a chicoti de râs, neînțelegând cum poate un novice, un începător într-ale călugăriei, care adică abia știa să aibă grijă de sine, să aibă grijă de un începător într-ale vieții, de un copil atât de miculuț. Se întreba mai ales, și nu era singurul, cu ce avea să-l hrănească.

– Cu lapte de capră, replică îndată novicele.

De mai multe luni fusese dăruită mănăstirii o capră și laptele acesteia servea de hrană mai ales unui tare bătrân călugăr, care pe deasupra era și bolnav.

În tot acest timp, bunul Părinte Stareț nu pierduse vremea. Tuturor acelora dintre frați care ieșiseră la a cere milostenie, după obiceiul franciscan, le porunci să caute, în toate posibilele locuri de căutat, oriunde vor fi plecați, pe orice cale de străbatere a ținutului, cam cui ar fi putut să aparțină copilașul și să prezinte cauza acestuia înaintea autorităților, ca unele care vegheau la cele ale bunului mers al vieții cetățenilor. Căci era în intenția Starețului să restituie creatura cea

mică părinților săi, care trebuiau să existe pe undeva, sau autorităților, care ofereau garanții mari pentru siguranța micuțului lor prieten, asigurându-i acestuia un trai cât de cât decent.

Cu acestea toate, a trecut dimineața, și Starețul, care hotărâse deja să-l țină la mănăstire pe Marcellino, fie doar și pentru o zi, vru să pună la încercare dispoziția fiilor săi duhovnicești în ceea ce-l privea pe pici și de aceea s-a prefăcut că dă poruncă unuia dintre ei să-l poarte pe micuț prin toată regiunea, din casă în casă, pentru a-i afla părinții. Smeriții frați au dat roată Părintelui lor, rugându-l să nu facă aceasta, ci să aștepte dimineața următoare, ba, mai bine, miezul zilei următoare, pentru ca nu cumva, pe cale, puștiul să prindă vreo răceală din cauza răcorii – dar ce zicem răcoare – din cauza frigului de-a dreptul. Îi plăcu Starețului această dulce împotrivire și, consimțind la dorința acestora, făcu din micuț oaspetele lor, închizând poarta mănăstirii până la începutul unei noi zile.

La „Ave Maria" se întoarseră și frații care se aflaseră plecați toată ziua, tocmai de cu zori, și povestind Starețului toate ispitele zilei, păreau că sunt vorbiți ca să-l descurajeze pe acesta în ce privește copilul, modul în care ar fi fost primit de au-

torități sau șansele de a-i găsi pe părinții acestuia. Căci răspunsurile lor erau aceleași: „ținutul este tare sărac...", „nu se poate afla cine ar fi putut abandona micuța creatură...", „pentru a-l găzdui pe copil oamenii cer mulți bani și, apoi, e vorba că trebuie să afli o familie gata să-l primească pe acesta ca pe un membru de familie, adoptându-l...".

Tot ceea ce spuneau era, în fond, adevărat, căci ținutul acela nu era dintre cele mai bogate regiuni ale țării, ea însăși săracă, și o secetă extraordinară adusese în mizerie un mare număr de familii, multe dintre ele foarte numeroase. Părintele Stareț, totuși, voi să împlinească ultimele tentative de a intra în legalitate: se interesă el însuși direct la unele familii pe care le știa mai milostive, aducând la cunoștința primarului cele întâmplate. Făcu același lucru și cu niște părinți îmbunătățiți pe care îi știa de mult, care-i erau sfătuitori în repetate rânduri. Unii stăteau aproape, lor alăturându-le ca sfătuitori și pe alți părinți, de la mănăstiri ale ordinului franciscan aflate la distanțe mai mari, din cetăți cu nume. În tot acest timp, vrând-nevrând, copilul rămase în micuța mănăstire și bunii frați ai lui Marcellino fură cuprinși de o mare fericire. Venind noaptea,

Marcellino fu dat spre grijă fratelui portar. La ora stabilită pentru somnul de noapte, toți plecară să se culce, după ce exersară toți cum trebuia lucrat cu biberonul, cum trebuie preparat laptele, cât de călduț și cât de dulce trebuie să fie... Lapte de capră lungit cu un pic de apă, la care copilul părea că are mare „evlavie", surâzându-i mereu portarului, cu mare dragoste.

Și, astfel, sosi o nouă dimineață; trecu și ea ca toate celelalte, dar, în același timp, total diferit de ceea ce însemnaseră diminețile în mănăstirea aceea. Nu fuseseră multe ca aceea! Ba, parcă, niciuna. Cu toată voința Starețului, se întâmpla întotdeauna, nu se știe cum, câte ceva care nu îngăduia plecarea micuțului Marcellino din mănăstire. Odată, unul dintre frați aduse chiar vestea că o familie milostivă era gata să-l primească pe puști ca pe unul dintre copiii lor, dar nu se întâmplă aceasta; altă dată, însă, niște țărani inimoși din satele învecinate se arătară dispuși să ajute micuței comunități monahale, dar nu-l luară pe copil cu dânșii, ci le aduseră părinților din mănăstire și fraților de acolo alimente și albituri pentru noul născut, care se dovedea drept o mare mană cerească.

În cele din urmă, căzu grav bolnav fratele portar. Înainte de a muri, căci avea să

moară, bunul frate le ceru fraților săi în credință și lucrare să-l păstreze pe copilaș, să-l educe în frică de Dumnezeu și să facă din el un bun franciscan. Astfel, adunând zile după zile, ce urmau una alteia cu repeziciune nemaitrăită până atunci, urmând una alteia, trecură săptămâni și apoi luni. Iar Marcellino, prichindelul părinților călugări, mereu mai simpatic, iute și vesel, continua să trăiască în mănăstire, hrănit în special cu lapte de capră și cu tot felul de preparate al căror conținut numai bunul bucătar îl știa, ba cred eu că uneori nici măcar el.

Trecu așa un an. Părintele Stareț, profitând de un voiaj care se ivise de făcut, obținu – lucru extrem de rar – chiar aprobarea Părintelui Provincial să-l păstreze pe Marcellino în mănăstire, în mod oficial, ca să facă, să zicem așa, parte din soborul mănăstirii aceleia. Nimeni nu-l mai putea lua așadar dintre frații săi, părinți deopotrivă, afară doar de s-ar fi ivit de pe undeva părinții lui, tată și mamă, despre care nimeni nu știa nimic.

Fu păstrat așadar și deveni bucuria și zâmbetul mănăstirii. Bineînțeles că nu lipseau unele momente nu tocmai plăcute, căci și dacă ar fi fost bun ca pâinea caldă, copil fiind, tot nu putea să evite unele

năstrușnicii pe care, natural, asemenea tuturor copiilor din lume, le făcea. Mai fura câte un fruct de prin grădină, tocmai când sta să se coacă și era numai bun de vândut, la capelă nu sta tocmai bătut în cuie, iar la masă, ei bine, la masă făcea un sac de năzbâtii pe care vi le puteți închipui și singurei, că și voi le-ați cam făcut, fără să se fi supărat pe voi cineva prea tare. Iar când se îmbolnăvea, ei bine, atunci nimic nu le mai tihnea bieților frați, care se tulburau, bolind și ei de toate ale bolilor lui. Orice s-ar zice, nu se poate spune mai mult decât acest adevăr: toți îl iubeau ca pe fiul lor și în același timp ca pe un frățior, iar piciul, la rândul său, știa să întoarcă dragostea fraților. Îi adora de-a dreptul.

STĂPÂN ÎN LUMEA GÂZELOR, CÂMPULUI FÂRTAT

Marcellino nu împlinise încă cinci anișori și era un băiețaș robust și isteț, care putea să recunoască, încă de foarte departe, toate cele și știa chiar mai mult: să facă diferență între cele mișcătoare și cele care stau pe loc, de nu mișcau. Cunoștea, de-a fir a păr, toate obiceiurile tuturor animalelor, precum și speciile tuturor gâzelor care populau câmpul. Nu mai spun cum le știa pe toate în raport cu frații care împărțeau cu el micuța mănăstire: cu fiecare avea câte ceva de lucru și, mai mult, pe fiecare îl rebotezase într-un fel anume, care aproape că le readucea zâmbetul pe chip monahilor, oricâte ar fi fost greutățile vieții de pustie. Astfel, *Părinte*, așa, pur și simplu, era numele cu care-l striga pe Părintele Stareț; bătrânul frate bolnav

devenise *Fratele Boală*; noul portar al mănăstirii, ce-i luase locul celui chemat la poarta raiului, *Fratele Poartă*, iar fratele Bernardo, cel care făcuse propunerea ca pruncul să fie botezat, întârziind plecarea lui, primi numele de *Fratele Botez*, după ce Marcellino află cele întâmplate. În sfârșit, ce să mai spunem despre bietul bucătar, care devenise, poreclit, *Fratele Păpică*, în amintirea primelor ciorbițe pe care acesta i le preparase.

N-aveau de ce să se neliniștească frații pentru toate acestea pe care Marcellino le punea la cale. Ba chiar, mai mult, le făceau bine, căci aceste găselnițe ale puștiului nu făceau decât să le smulgă uneori un surâs, alteori de-a dreptul hohote de râs. Mai ales fratele ce se afla bolnav găsea că pruncul l-a nimerit bine cu numele, zicând mereu că avea dreptate să-i spună *Fratele Boală*, căci – auziți smerenie de om sfânt – gândea bolnav, stând cu sufletul bolnav; mai spunea dreptul acela că ajunsese cu boala asemenea lui Iuda în ceata Apostolilor, ținând cont că frații în mănăstire erau 11 plus el, care, în loc să le fie de ajutor, făcându-se prin boala lui povară obștii. (Sigur că exagera, căci era de mare ajutor fraților, căci se făcuse tuturor fraților dulce sfătuitor, mai ales Părin-

tele cercetându-l atunci când se ivea vreo situație ce părea fără ieșire, după regulile omenești. Era așadar un bun sfătuitor, un bun rugător și un cunoscător al Scripturii ca nimeni altul.)

Dragostea fraților pentru Marcellino venea imediat după dragostea de Dumnezeu și de ascultarea smerită de bunul lor Stareț; el, copilul, era regele neîncoronat al casei aceleia, din care ieșise de foarte puține ori și de fiecare dată numai atunci când frații, fără odihnă, îl purtau ca să mai afle câte ceva despre familia lui, despre nașterea sau abandonul lui, ale căror taine nu renunțaseră a le cerceta. În acest fel, Marcellino a putut face, odată cu unul din frați, altădată cu altul, minunate plimbări prin satele de prin împrejurimi, învățând o seamă de lucruri noi, lărgindu-și orizontul lumii în care trăia, stăpânind cu dragoste inimile pline de dragoste ale călugărilor.

În ce privește cercetările despre care tocmai am vorbit, ele nu aduceau nimic nou; părinții copilului nu se aflaseră nicăieri, iar despre faptul că ar fi putut fi recunoscut de cineva nici nu mai încăpea vorbă.

Frații își făcuseră de-acum propria părere, și-anume aceea că piciul fusese abandonat la poarta mănăstirii de străini aflați în

trecere și care, măcar că nu aveau bani să-l crească, avuseseră atâta minte cât să-l dea unor inimi franciscane spre a fi crescut.

Marcellino își petrecea mare parte din ziulica ce-o avea la dispoziție jucându-se și bătându-și capul numai cu ale sale. Din când în când, mai dădea și câte o mână de ajutor fraților, așa cum putea el, un copil. Fratele Botez fu acela care-i construi o mică trăsurică, un căruț care a fost de altfel și prima lui jucărie și care avea să-i rămână cea mai dragă dintre toate. Cu această alcătuire făcea o grămadă de servicii fraților, transportând te miri ce: ba un pepene, care era mai-mai să nu încapă, de fiecare dată, ba câte o mână de cartofi sau ceva sticle de ulei de măsline.

Dar marile, adevăratele jucării ale lui Marcellino erau animalele. Bătrâna capră ce-i fusese – nu-i așa? – ca o doică, era preferata și respectata lui, sfârșind prin a-i vorbi câte în lună și în stele. Ei îi spunea:

– Iar mi-a zburat un bărzăune, chiar dacă l-am închis într-un borcan cu apă și i-am pus capacul, iar peste capac am pus un bolovan.

Și capra făcea, meditativ, o mutră aproape de cea mirată și întrebătoare a micuțului, ca și cum i-ar fi confirmat că și ei îi displace enorm lucrul acesta,

dar și pentru a-i atrage luarea aminte că în lumea bondarilor și a bărzăunilor, ca de altfel în toată lumea gâzelor, se petrec lucruri și mai stranii ca acela despre care vorbea dumnealui, stăpânul său drag.

Cu timpul, mica grădinuță a fraților își măcină, în vântul toamnelor prelungite și-n lucrarea ca de bijutier a ploii, micuțul zid ce-o înconjura – nu, nu de teama hoților, căci cine s-ar putea gândi să fure de la o mănăstire? – mai mult pentru a o separa de lumea ciulinilor din jur. De-aici putu micul Marcellino, ca dintr-un foișor de vânătoare, să vadă ce și cum este de făcut în pânda șopârlelor și, Doamne, cum se mai entuziasma atunci când le vedea, grațioase, încălzindu-se la soare, minunate în culorile lor vii și cu ochii mari, strălucind ca niște măciulii de ac cu gămălie..

Ei, dar nu întotdeauna Marcellino se purta ca un copil cuminte, ci uneori – ce zic, de multe ori – se distra copios tăind șopârlelor coada în bătălii din care pururi ieșea biruitor, poate cu câte un genunchi rănit de graba atacului sau cu câte o julitură pe piele de la urzică, aliata cea mai de preț a năstrușnicei șopârle. Le privea așa, rămase fără de coadă. Aceasta, despărțită de trupul cel verde, continua o vreme să se zbată. Ba, uneori, practica aceeași dis-

tracție cu lăstunii sau alte păsări din cele mici ce populau măceșii de odinioară, crescuți acum ca niște brațe de vrăjitoare în întunericul albastru al înserărilor. Pentru această din urmă îndeletnicire fusese școlit de către fratele paracliser, cel ce răspundea de curățenia micuței capele, căruia Marcellino îi spunea Ding-Dang. Desigur, ați priceput că aceasta i se trăgea de la faptul că el răspundea de armonioasa îndeletnicire a trasului clopotelor. Acesta-i preda lecțiile despre alcătuirea lațurilor de prins păsările cele mici ale lăstărișului sau pe acelea de pus capcane uriașelor râme sau bondarilor puturoși sau auriilor cărăbuși de mai, cel mai de preț trofeu al câte unei astfel de escapade vânătorești. Plasele astfel alcătuite înghițeau în ele, la grămadă, muște, libelule, fluturi de zi și de noapte, scarabei aurii, lăcuste și, în sfârșit, scorpioni, cărora învățase să le taie cu îndemânare de viteaz acul cel veninos, toate acestea fiindu-i victime sau, mai bine zis, prăzi preferate.

Odată însă o păți și el. Da, da, el, marele Marcellino! Fu mușcat de un scorpion și nu mai uită niciodată teribila durere pe care împunsătura i-o provocase. Avusese noroc cu faptul că fratele Poartă știa ce-i de făcut în astfel de cazuri și-i supsese sângele otrăvit de mușcătura temutului dușman, veninul ucigător din pulpa piciorului drept. Din clipa aceea jură răzbunare tuturor scorpionilor. Din întreaga lume.

Într-una din zile a aflat, de la un țăran care venise la mănăstire ca să ceară împrumut o sapă, că pe acel câmp erau mulți scorpioni și că neagra bestie nu iubea soarele, pe care nu-l putea suporta. Și aceasta, pentru că trăia totdeauna printre pietre, la umbra lor răcoroasă, umedă, rece și ascunsă vederii omenești. Atât îi trebui. În fiecare dimineață, micul Marcellino, în ascuns de frați, pleca la vânătoare de scorpioni: sălta pietrele, plesnea cu un băț măciuliile tuturor ciulinilor ce-i stăteau în cale în grandioasa-i misiune, mai ales lovind în aceia care atacaseră din afară zidul de cetate al mănăstirii, iar când scârbosul animal, gri-verzui în soare, se arăta, îl trăsnea cu vitejie în moalele... cozii sau oriunde prindea a cădea neiertător bâta sa, și-l lua, pe când încă mai mișca, și-l așeza pe o piatră, spre pildă celorlalți și spre prăjire la soarele ce-i era aliat nesperat. Când era descoperit în vreo campanie dintr-aceasta de pedepsire, nu-i era tocmai bine la întoarcerea acasă. Avea parte de o ceartă zdravănă sau, mai rar, chiar de câte o urecheală.

Întorcându-se de la vânătoare, toată preocuparea lui Marcellino era să conserve prada, pe care o închidea fie în borcane pline de apă, dacă era vorba de râme sau păianjeni, fie în cutiuțe care aveau mici orificii pentru respirat, dacă era vorba de amicii cărăbuși sau urâcioasele lăcuste. Dar pe cât era bucuria strângerii „roadelor" vânătorii seara, pe atât de mare-i era uimirea dimineața, când descoperea borcanele și cutiile golite de foșgăitoarea pradă. De unde să știe simpaticul vânător că bunii frați, aflați la curent cu preocupările lui vânătorești nu tocmai nimerite cu spiritul franciscan, le redau libertatea, noaptea, pe când, obosit de reușitele zilei, omulețul dormea liniștit. Erau și ele făpturi ale lui Dumnezeu, nu?

Dar să nu credeți că din toate acestea am putea spune că Marcellino era crud cu animăluțele prizoniere. De multe ori îi dădea din ele lui Smiorcăilă. Cine-i personajul? E bătrânul motan al mănăstirii, care ajunsese orb și numai într-o ureche, căci pe cealaltă o pierduse într-o bătălie cu un feroce câine ce vagabonda în preajma mănăstirii. Aceluia chiar puteai să-i spui că-i motan vegetarian, căci carnea intra rar, aproape deloc în umila mănăstire, încât biata fiară ajunsă mâț pricăjit nu cunoștea

decât cele pe care le conținea meniul fraților: fasole, cartofi și nelipsiții morcovi.

– Nu, nu pe acolo, prietene!, striga Marcellino la bătrânul hoțoman pocăit de iuțeala tinereții, pe când plecau la vânătoare împreună.

Și servindu-se fie de bețe, fie de pietre, pentru a acoperi capcanele vânătorii ce-o avea de purtat, Marcellino afla în fratele Smiorcăilă un ajutor teribil. Doar că exact atunci când prada era aproape prinsă, pușstiul turba de supărare văzându-l pe motan mișcându-se neatent, foșnind în ascunzișul pe care cu greu îl aflase și vârându-și botul printre zăbrelele fragilei construcții a capcanei, de unde elibera prada, fără de niciun regret.

– Așa le faci mai mult să sufere!, spunea Marcellino, repetând de fapt cuvintele pe care dragii lui frați monahi i le spuneau de fiecare dată când îl aflau construindu-și capcanele. Și apoi lovea cu bățul ce-l ținea în mâini peste capcana la care muncise mult, dar care, din cauza neatenției lui Smiorcăilă, nu mai avea nicio utilitate.

– Uite așa se face, dacă tot vrei s-o faci!, mai spunea el și un nod de plâns i se punea în gât. Dar ce să-i faci, Smiorcăilă nu era pentru violență ori spectacole sângeroase. Vânătoarea pe care i-o oferea mi-

cul său prieten era mai mult o joacă și nu de puține ori, văzând că animalul nu mai mișca, întorcea privirea către copil, tristă și aproape plânsă, ca și cum i-ar fi spus:

– De ce l-ai zdrobit? N-ai remarcat cât de bine mă distram fără să-i fac vreun rău?

Frații, suflete alese, spuneau șoptit când vedeau joaca lui Marcellino, în fond nevinovată, unul către altul:

– Parcă ar fi un micuț Sfânt Francesco, da, da, aproape ca un mic Sfânt Francesco! Ce mai, ca Sfântul lor cel drag pe când era copil nevinovat! Căci îl vedeau pe micuț cum, cu un efort fără de margini, era capabil să transporte între gingașele lui degețele o furnică doborâtă de oboseala cărăușiei vreunui bob de grâu, ducând-o până la marginea mușuroiului. Cu bob cu tot. E drept că tot el era capabil să arunce pământ în calea furnicilor, întrerupându-le coridorul prin care-și duceau spre minusculele hambare hrana neprețuită, dezorientându-le, făcându-le să pară niște gospodari cărora li se rupsese roata căruței în drumul mare...

PRIETENUL NEVĂZUT

În toate aceste ocupații, Marcellino stătea de vorbă cu un prieten nevăzut: era vorba despre primul copil pe care-l cunoscuse în viața lui. Ce se întâmplase? O familie, dorindu-și să se mute dintr-o regiune în alta a țării, primise aprobare să facă tabăra de odihnă alături de frați, în vecinătatea mănăstirii, pentru a putea să aibă la îndemână apa, atât de necesară supraviețuirii, dar și ajutorul viețuitorilor din mica mănăstire, pentru toate cele necesare traiului. Cel mai mic din această familie era Emanuel, care avea cam aceeași vârstă cu Marcellino. Întâlnirea între cei doi nu a durat mult, de-abia au avut vreme să se joace un pic și să schimbe vreo două vorbe. Dar ce mult au însemnat acestea toate pentru Marcellino, care nu avea să uite cele trăite niciodată!

De atunci înainte, micuțul Emanuel era mereu pe lângă băiețel, atât de mare

era imaginația pe care Marcellino o punea în a-și crea scenariile vieții, atât de viu, încât micul călugăraș îi zărea mereu ciuful de păr blond aievea, chiar dacă celălalt puști plecase cam de multicel din calda vecinătate. Se afla atât de aproape, încât părea că-l are mereu sub ochii lui azurii, căci altfel nu se explică toate cuvintele pe care i le adresa.

– Măi, Emanuel, liniștește-te un pic, tu chiar nu vezi că mă deranjezi?

Uneori Marcellino se întreba care-i sunt originile: cine sunt mama sa, tatăl său, frații ori surorile sale, căci vedea el bine că toți ceilalți aveau și tată, și mamă și, de cele mai multe ori, frați. A întrebat chiar pe doi sau trei dintre părinții din mănăstire în care avea mai mare încredere, fără să poată primi un răspuns lămuritor, toți reluându-i povestea de la poarta mănăstirii, pe care de acum o știa pe de rost. Tot timpul când insista totuși să i se spună unde este măicuța sa, invariabil i se răspundea cu un gest larg, arătându-i-se cerul, gest însoțit de aceste cuvinte:

– În cer, fiule, în cer.

Marcellino remarcase, și de acum știa sigur, că oamenii mari știu și pot o grămadă de lucruri, dar remarcase și că uneori greșeau. Ei bine, trăia cu nădejdea că

poate greșiseră și în privința mamei. De ce n-ar fi putut greși în legătură cu această așezare în cer a mamei sale, cerul către care el privise de nenumărate ori, dar nu văzuse nimic, căruia-i vorbise de atâtea ori, iar el nu-i răspunsese?

Se înălțase ca un bărbățel în toată firea micuțul și cum se jucase aproape tot timpul singur, căpătase această capacitate de a observa cu atenție și de a surprinde o grămadă de amănunte care altora le scăpau. Profita, de exemplu, de orice neatenție a fraților ca să fure câte ceva de prin grădină, căci mănăstirea era atât de săracă, încât nu aveai alta de furat, și pentru a se sustrage, uneori, puținelor munci la care era chemat să răspundă. În acel paradis terestru ce-l avea la îndemână, mănăstirea era asemenea grădinii din Rai și, ca și acolo, exista un pom, un singur pom al binelui și răului, din ale cărui fructe îi era interzis să mănânce. Copilului i se interzisese, mai mult ca un exercițiu de voință, aș spune eu, să urce scara care conducea spre camera aceea despre care v-am spus că se afla la etajul întâi, magazie pentru lucrurile utile care erau însă rar folosite de comunitate, și în cămăruța legată de ea.

Acea scară, de altfel, era foarte prost construită, reprezentând astfel un mare

pericol pentru un copil atât de micuț. Prima dată, părinții i-au spus că acolo, în cele de sus ale mănăstirii lor, se aflau lucruri ce nu mai puteau fi folosite, de la sape ciobite la greble fără de toți dinții sau fără un dinte, adică la fel de nefolositoare. Despre acestea ar fi uitat grabnic copilul, dacă, pentru a-i întări sperietura, micuțului nu i s-ar fi spus că în spatele ușilor închise stă un uriaș, adică un om mare-mare, gata să-l ia cu el, răpindu-l într-o țară necunoscută, pentru totdeauna, dacă nu era cuminte și nu înceta orice tentativă de a explora etajul interzis.

Asta îl nefericea pe Marcellino din cale afară. Căci nu trecea nicio zi fără ca ochii lui să caute cu melancolie spre treptele interzise, fără să-și propună în fiecare clipă să străbată treptele spre partea interzisă a raiului terestru în care se bucura de copilărie. Avea și un plan pe care spera să-l pună în aplicare fie pe când frații ar fi fost ieșiți din mănăstire – ceea ce se întâmpla destul de rar, ba chiar foarte rar –, fie atunci când ar fi fost ocupați cu masa sau somnul sau, cine știe, portarul și frații ar fi fost plecați în grădinuță, iar cei rămași ar fi distrași de propriile preocupări, nu puține. Dar, fie dintr-un motiv, fie din altul, băiețelului nu-i reuși niciuna din variantele riscantului său plan. Mai ales că, la o încercare fără succes de urcare pe scara spre podul interzis, a doua treaptă scârțâi atât de tare, încât zile întregi avu pielea găinii, ba chiar părul lui scurt avu o tresărire, rămânând multă vreme ridicat de spaimă.

Tot gândind și răzgândind, puștiul află totuși o soluție pentru a urca în „zona interzisă". Va urca pe scară desculț, s-a gândit el, lăsându-și sandalele la poalele scării. Folosind un baston, al fratelui Boală, cel mai probabil, va încerca fiecare treaptă separat înainte de a pune piciorul pe ea, pentru a vedea pe care să calce și pe care nu. Mai dificil era să urce primele cincisprezece trepte, pentru că putea fi văzut de dedesubtul treptelor sau, în fond, de oriunde, din orice colțișor al parterului casei mănăstirești. Dar știa că din momentul în care va ajunge în punctul în care scara face atingere cu podeaua podului, nu mai putea fi văzut și își putea continua liniștit ascensiunea.

Precum gândi, făcu. Se întâmplă într-o seară liniștită, pe când unii dintre frați erau absenți, iar ceilalți, nu mulți, erau prinși în preocupările lor de seară. Rămăsese un singur frate în grădină și unul la bucătărie, fratele Păpică, acesta din urmă având în grijă și poarta, căci fratele Poartă se afla plecat din mănăstire. fratele Boală

era și el prezent, dar, cum îl știți deja, mai mult în pat, în micuța sa chilie, citindu-și rugăciunile de seară. Deci nu avea nevoie de baston, așa că Marcellino îl împrumută pentru cea mai serioasă expediție din viața lui, urcând ușor-ușurel pe treptele scării, cu toată precauția. Punea picioarele numai acolo unde simțea că nu există niciun pericol de scârțâială, asigurându-și înaintarea puțin câte puțin. Urca treaptă cu treaptă, auzindu-și inima bătând în gât, cu putere. Știa că face un lucru interzis, dar nu avea puterea de a se întoarce. Abia când ajunse în capul scării își îngădui o răsuflare de ușurare. Avea deja mâna pe ușa ce ducea la dorita încăpere, când auzi un glas care-l striga din grădină:

– Marcellino, Marcellino, frățioare!

Era glasul fratelui Botez. Desigur, fratele descoperise vreun cărăbuș de treabă și-l chema să facă prezentările de rigoare. Marcellino aproape că se blocă, dar imediat înțelese că avea suficient timp cât să tragă o ocheadă dincolo de ușa care-l provocase la un asemenea urcuș, pentru ca abia mai apoi să coboare pe scări și să se îndrepte către grădinuța unde se nevoia bunul frate, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

„Curaj!", își spuse el întru sine. Și continuă să urce până la ultima treaptă.

Deschise ușor-ușor ușa magaziei. Și nu fu dezamăgit, căci acolo era un adevărat paradis, precum își imaginase: lemne uscate, cutii goale, sape, lopeți și greble, una mai minunată ca alta. Un loc minunat pentru joacă, mai ales iarna, când era prea frig ca să ieși din casa mănăstirii. Apoi se ridică și înaintă către ușa micuței cămări, de la capătul magaziei de unelte. Scrută atent locul printre scândurile ușii, dar nu putu zări decât un întuneric gros și negru.

Împinse ușița și un sunet prelung însoți gestul său de explorator, încercat de-acum. O deschise nu mai mult de o palmă, băgă capul înăuntru și observă atent cele ce se ascundeau dincolo de întunericul cămăruței, un pic mai mare decât camera dată lui de frați, fosta chilie a fratelui portar, care se așezase și el în cer. Era mică și o ferestruică o lumina cu un fir de lumină tors din caierul apusului de soare. Puțin câte puțin, ochii copilului se obișnuiră cu întunericul, reușind astfel să distingă câte ceva în obscuritatea camerei. Remarcă umbra unor scaune rupte, mese scorojite și vechi, bucăți de lemn și alte obiecte care, se vede treaba, nu mai foloseau la nimic. Undeva în dreapta erau niște dulapuri, mari cum nu mai văzuse, pline ochi de cărți mari-mari, ca cele care

se aflau pe Sfânta Masă din micuța capelă a mănăstirii, doar că pe acestea le vedea cât de rupte și de prăfuite erau. În față era îngrămădită niște mobilă veche.

Marcellino, întorcând capul de la fereastră spre stânga, acolo unde la început nu zărise nimic, văzu acum ceva care aducea cu un om foarte înalt, dezbrăcat, cu mijlocul încins cu un șervet, cu brațele deschise ca și cum ar vrea să-l îmbrățișeze, cu capul întors către el, el, căruia i se făcu inima cât un purice din cei care-l împodobeau câteodată pe meșterul Smiorcăilă. I se păru că omul acela îl privește și nu mult lipsi să scoată un strigăt de spaimă.

Așadar frații nu-l minți doar așa, ca să-l înspăimânte! Acolo sus chiar era un om care, dacă ar fi vrut, l-ar fi putut răpi, ducându-l departe de casa sa, pentru totdeauna! Marcellino își trase capul cu mare rapiditate afară din cămăruță, zgâriindu-și în graba aceea o ureche, și închise repede ușa. Coborî în mare viteză, fără a mai ține cont nici de zgomote, nici de bastonul cercetător, fără a mai avea timp să vorbească pentru a se încuraja sau să se sfătuiască cu el, ca să vadă ce-i de făcut. Ci, în graba cea mai mare cu putință unui copil speriat – credeți-mă că asta nu înseamnă puțin! –, coborî scările fără să atingă trep-

tele aproape. Alergă în câmp și acolo se trânti, epuizat, la pământ. Trăsese o spaimă strașnică. Era adevărul adevărat! Podul era locuit de o persoană care era mai mare decât toți cei pe care îi cunoștea el, și cunoscuse câțiva, mai ales că mănăstirea era căutată de un mare număr de oameni. Își trase în picioare sandalele și, tremurând încă, se îndreptă spre micuța grădină.

În orice caz, omul pe care-l văzuse era *cel mai cel* din câți își închipuise vreodată că există și se gândi la el ore în șir, fără a le putea spune fraților ceva. Căci de data aceasta știa că, de le spune, o va încasa, pe bună dreptate, cum n-o mai încasase vreodată. Simțea și el că sărise calul, și orice pedeapsă i se părea mai ușoară decât să înfrunte singur uriașul ce locuia în taina podului.

PRIETENUL CE LOCUIEŞTE ÎN PODUL CERULUI

Cerul, sub strălucirea luminii zilei aceleia, părea acoperit de norii unei ploi ce sta să vină. Marcellino, prietenul nostru, se afla cățărat într-un pom, călărind o creangă, dar când cerul și-a tulburat limpezimea, înțelese că trebuie să părăsească locșorul său și făcu aceasta pe când primele picături de ploaie se desprinseră din cupola cerului, udând pământul însetat de fierbințeala secetei.

Nu-i plăcea vremea ce se pornise afară și nici faptul că se apropia noaptea. Noaptea se temea mai tare, cu toate că o lampă ardea în permanență în micuța lui cameră, unde dormea în micuțul său pătucean, îngăduit de binevoitorii frați numai în micuța lui chilie, căci ei dormeau pe paturi așternute direct pe pământ. Vremea

„mare", cum era mereu în septembrie, nu-i plăcea deloc, făcându-l să se trezească în vise ciudate, despre care nu știa să povestească nimic, amintindu-și numai că tresălta mereu sub câte un dârdâit de teamă, căci ploaia în acoperiș, frigul din cameră și lumina tremurândă din lampa ce-i lumina camera, toate-i dădeau o stare nu tocmai bună. Și asta ore întregi, cam în fiecare noapte de toamnă.

Pentru iarnă, la fel, nu avea nicio simpatie, nu-i era dragă nici cât toamna, căci nu-i mai îngăduia să alerge pe bulgării de țărână ai câmpului, fără de care aproape nu putea trăi. În mănăstire, în acele zile, se plictisea cumplit și, ceea ce-i părea mai grav, trebuia să urmeze deja cursurile pe care i le predau frații mănăstirii, uneori chiar împreună cu ei închizându-se în mănăstire, aceștia dedicându-se în întregime educării copilului. Așa se face că la sfârșitul iernii ce trecuse, Marcellino reușise să învețe cu spor literele alfabetului, o performanță foarte mare pentru vremea aceea, ca și pentru cea de azi, și acum, urmând poruncii date de Părintele Stareț, trebuie să învețe a citi. Pregătirea educațională a lui Marcellino nu era una tocmai excelentă. Sigur că știa să rostească toate rugăciunile câte le auzise la slujbele frați-

lor și cunoștea destul de bine catehismul. În ce privește celelalte materii de școală, la sfatul aceluiași Părinte, frații nu se grăbiră prea tare să-l învețe, ca să nu-l obosească prea tare.

Astfel, privind din porticul mănăstirii ploaia ce se năpustea din cer, Marcellino începu să se gândească la iarnă, anotimp ce și-ar fi dorit să nu mai vină. Era așa de trist totul iarna! Dispăreau și mare parte din florile câmpului, din gâze și dintre animalele mici, ce făceau casă bună printre brazdele de iarbă ale câmpului. Lui Marcellino nu-i mai rămânea, ca să se joace cu el, decât Smiorcăilă, bătrânul motan aproape orb și total indispus și el de vijeliile iernii și de aceea lipsit cu totul de poftă de joc.

Aceste gânduri i-aduseră aminte de omul ce locuia în cămara din pod. Trecuseră deja multe zile de când se văzuseră în podul casei mănăstirii pentru prima oară. Marcellino înțelese că în zbuciumul acelei vremi de iarnă și omul acela va sta mai mult în casă decât pe afară, în bucuria câmpului. Nu pentru că s-ar fi temut de vijeliile ce rupeau norii și frământau noroaiele negre ale toamnei, nu. Nici de frigul ce omora orice boare de căldură. El îl căutase deja pe afară și nu era. Ciulise

mereu urechile, doar-doar va auzi vreun zgomot în podul atâtor promisiuni. Probabil că și acela, iarna, sta închis în casă, furat și el de ambianța toropită a celor din jur. Atunci se hotărî să-i facă o vizită în cotlonul său, pe care doar îl „furase" cu coada ochiului, din viteza alergării de la locul acela spre câmpul cu liniștile sale. Hotărî dar să-i facă o vizită, convins fiind că, dacă nu l-a furat până acum în lumea lui, nu o va face ușor nici de astă dată.

Se gândea mereu la acela! Se gândea că nu-i va fi ușor să urce la el, pentru că în anotimpul acela, al iernii, frații se adăposteau și ei mai mult prin casă, evitând ieșirile care, altfel, făceau parte din modul lor de-a-L sluji pe Dumnezeu. Nu pentru că se temeau de frigul cumplit sau de vijeliile care șuierau printre zidurile vechii gospodării, ci pentru că jinduiau după liniște și rugăciune.

Pentru el rămânea o taină mare omul acela. Ori nu se mișcase din cămăruța lui, ori era mai dibaci decât părinții în a ocoli colțurile în care se retrăseseră aceștia pentru meditări și rugăciuni prelungi. Cum reușise să stea oare cu brațele deschise? Pe cine așteptând? În nemișcarea lui, semăna cu fratele Boală, care nici el nu mișca deloc din chilie, din patul în care era imobi-

lizat de nedorita boală. Oare și omul acela din mica chilie din pod se afla bolnav?

De o parte, teama cumplită ce o trăise în momentele urcușului și coborâșului, atunci când l-a văzut prima oară; pe de altă parte, mila profundă împletită cu teama că acela s-ar fi putut afla bolnav. Printre altele, și-aduse aminte că omul era dezbrăcat și vizibil abandonat de toți. Toate astea îl făcură pe inimosul copil să se gândească plin de ardoare la încă o expediție de urcare a scării, sus, pentru a înțelege mai bine despre ce este vorba. Cât privește teama de omul acela, mai stătea în picioare doar în ce privește gândul că acela putea să-l lege și să-l ducă în altă lume.

– Dacă ar fi vrut să mă ducă departe de aici, ar fi putut să o facă deja, gândea el acum, amintindu-și că, de câteva ori, rămăseseră singuri în toată mănăstirea, prin micuța grădină sau pe câmpurile din vecinătatea așezământului! De-ar fi vrut, l-ar fi răpit, și el n-ar fi putut opune nicio împotrivire, căci nu s-ar fi putut lupta cu un bărbat în toată firea și mare-mare, cum era cel de care-și amintea că locuiește în cele ale podului.

Când se puse cea dintâi zăpadă, iar vârtejul de nea începu să ascundă vederii orizontul, Marcellino se hotărâse deja.

Planul de luptă era pus la punct și nu-i rămânea alta decât să pună în aplicare cele pe care de cu toamnă le gândise. Și-l recapitulă cu voce tare, ca să-l audă complicii săi preferați: Smiorcăilă și Emanuel, prietenul din gând.

– Privește, Emanuel, este nevoie să urcăm. Am s-o fac exact ca data trecută: purtând în mâini bastonul și sandalele. După ce-oi ajunge la ușă, o voi deschide numai un pic, atât cât să-mi bag capul, să văd dacă omul acela se mișcă în vreun fel. Dacă se mișcă, atunci o voi lua la picior cu toată viteza. Dacă nu, voi deschide cu bățul fereastra, ca să am mai multă lumină. Atâta doar că în timp ce eu fac toate acestea, tu trebuie să stai la pândă, să mă anunți dacă vine cineva. Înțeles-ai? Știi că, dacă ne vor prinde părinții, o să avem mari probleme...

Apoi Marcellino se puse pe așteptat. Știți ceva mai greu pentru un copil? De fiecare dată când se gândea că o poate face, respirația i se schimba, agitându-i inima în corzile pieptului. Puțin câte puțin, se familiariză cu ideea urcării în pod și începu să asculte foarte atent toate discuțiile părinților, ca să afle care ar fi cel mai bun moment pentru îndeplinirea acțiunii sale.

În cele din urmă, sosi și ziua mult așteptată. Vremea se arătă, pentru o zi, mai

bună, și profitând de aceasta, frații plecară să aducă provizii cât să le ajungă toată iarna sau măcar o bună parte din ea, alții rămânând ca să repare casa, atât cât se cerea pentru a trece peste iarna care se anunța a fi grea, alții alergând să mai strângă milostenie, din care să mai împartă celor asemenea lor sărmani. Toate se făceau după porunca Stareţului, foarte atent la a trece cu bine peste anotimpul geros ce începuse să muște deja cu colți de frig din trupul de azur al cerului. Iarna se arăta lungă și geroasă, iar cărările ce duceau spre mănăstire se întroieniseră, devenind impracticabile. În mulți ani de-a lungul istoriei mănăstirii, frăţietatea rămânea izolată sub noianul de zăpadă ce cădea cu nemiluita. O izolare care ţinea de obicei mai mult de o lună, prin vânt și ger nimeni nemaiaflând calea spre locul sfințit de prezența smeriților fraţi, care nu mai puteau primi nici vizite și nici milostenii de la nimeni.

Se ajunse astfel, și în acel an, la punctul culminant în organizarea rezistenței contra inamicului numărul unu: iarna, din ce în ce mai aproape. Activitatea externă a fraţilor sporise simțitor, iar Marcellino înțelese că nu se putea afla o ocazie mai bună ca acele zile pentru a-și pune în aplicare planul său, atât de îndelung gân-

dit. Orice întârziere l-ar fi costat mult, căci fraţii erau hotărâți ca, în timpul cel mai scurt cu putință, să înceapă reparațiile asupra clădirii și, mai mult, să înceapă astuparea geamurilor și a unei bune părți din uși, pentru ca niciun strop de căldură să nu fie risipit în frigul de afară.

Într-o după-amiază la fel de rece și fără de soare ca acelea care vesteau venirea anotimpului frigului albit de nea, Marcellino se hotărî: avea să se folosească de plecarea fraţilor. Rămăseseră ca de obicei: fratele Boală, fratele Egidio, în micuța grădină încercată și ea de venirea frigului, și fratele Păpică, cel care, dincolo de roboteala din bucătărie, avea misiunea de-a arunca din când în când câte un ochi la poartă. Puștiul era deja înarmat cu un baston lung, mai lung decât prima oară, semn că învățase câte ceva din prima expediție, pentru a încerca de la mai mare distanță rezistența treptelor de lemn, atât de periculoase prin scârțâiala lor în a trezi suspiciunile celor rămași în mănăstire. Același baston gândea să-l folosească și pentru deschiderea ferestruicii ce lumina micuța cămăruță, sora mai mică a magaziei. Către aceasta din urmă Marcellino nu mai arătă niciun interes, plin de prevedere lăsând deoparte pierderile de timp

ce s-ar fi putut datora cercetării magaziei, căutând să ajungă cât mai grabnic în cămăruța care-i umpluse visele atâtor nopți din ultimele luni. Pe la treapta a cincea, un scârțâit imposibil, care lui i se păru a fi sunet de tunet, făcu să-i stea inima de frică; ba nu, o făcu să bată bezmetic, cu putere multă, gata să spargă coșul pieptului său de copil aflat în expediția vieții sale.

– Fii atent, Emanuel, fii mai atent! șopti el și continuă ascensiunea scării până la podeaua podului, care se deschise înaintea sa ca o perdea de scânduri geluite ce-l putea masca de posibili ochi sfredelitori.

De astă dată, cum bănuiați deja, nu se mai opri entuziasmat în mica magazie de unelte și cutii, ca să nu-și piardă timpul prețios ce-l avea la îndemână. Împinse ușa cu maximă precauție, pentru că deja știa foarte bine că, grăbindu-se, ar fi putut face gălăgie și, cu răsuflarea oprită, stătu să asculte: dacă era ceva de auzit, n-ar fi fost alta decât răsuflarea omului celui mare care se afla, desigur, acolo, așteptându-l. Dar nu auzi nimic... Ba da! Auzi cât se poate de clar bătaia inimii sale rănite de teamă, răsuflarea sacadată din cauza urcării cu maximă precauție, dar nu fără efort, a treptelor ce-i fuseseră interzise. Mai dădu un pic de avânt ușii și reuși, ca și data trecută,

să facă o deschidere suficientă prin care să-și strecoare căpușorul isteț. Se holbă un pic prin ceața lăptoasă, de semiîntuneric, ce cuprinsese cămăruța, ascultă iarăși cu atenție sporită micile zgomote, inevitabile în mai toate podurile tuturor caselor din orice colț de lume, mare parte datorate acelor mici insecte care se bagă în lemn și care, și el știa, se cheamă carii.

În sfârșit putea zări, de-acum, pe omul imens pe care-l știa unic locuitor al podului! Stătea ca și data trecută, exact în aceeași poziție, și nu i se auzea deloc respirația. Părea că omul privea înspre el, ca și data trecută, dar Marcellino tot nu reușea să-i vadă ochii, din cauza întunericului care domnea în camera aceea. Pentru a înțelege ceea ce are de făcut, Marcellino introduse bățul său prin deschizătura ușii, aproape atingând pe bărbatul ce sta cu brațele deschise. O făcea tremurând de frică, dar și hotărât să-l înfrunte pe necunoscut, și pentru aceasta apropie bastonul său de picioarele omului celui uriaș. Îl atinse. Acela nu reacționă. O clipă crezu că e mort sau bolnav. Ca să scape de tensiunea din creștet, scoase capul pe ușă și, privind îndărăt, spuse cu glas mic, ca un susur de vânticel:

– Emanuele, prietene, anunță-mă dacă se vede vreunul dintre frați, te rog!

Când a spus aceasta, s-a gândit că vreunul din frați – nu atât frații ce lucrau în mănăstire, cât fratele Ding-Dang, care era iute de picior și de obicei revenea cel dintâi din misiunile sale – l-ar fi putut surprinde aflat acolo, în zona interzisă a raiului copilăriei sale. Își închipui apoi, în fracțiuni de clipă, ce s-ar întâmpla dacă cel care l-ar fi descoperit ar fi fost tocmai Părintele, cel care tot timpul i-a voit binele, dar de care îi era mereu teama cea mai mare!

Cu aceste gânduri trecându-i prin minte, puse primul pas dincolo de linia pragului cămăruței, apoi trupul i se strecură înăuntru și, pentru siguranță, își trase și cel de-al doilea picior la adăpostul întunericului camerei. Înainta aproape sigur de el, când îl opri din înaintare un zgomot făcut de un obiect pe care nu-l zărise până atunci și care aproape făcu să i se curme respirația de frică! Se făcu mic-mic de tot, inima bătându-i cu putere. Dacă zgomotul acela l-a deșteptat pe omul cel uriaș, ce se va întâmpla cu el? Îl va duce departe, departe? Și el, care nu împlinise șase ani încă, ce-ar fi putut face?

Lui Marcellino îi clănțăneau dinții în gură de teamă. Dar înțelese, după câteva minute, că nimic din ce-și închipuia nu

se întâmplase: frații nu se arătară, omul nu se mișcă. Prinzând suflare, puștiul se apropie de micuța fereastră a micuței camere, se înălță pe vârful picioarelor și, prelungindu-și mâinile cu bastonul pe care-l purtase cu grijă până aici, deschise un pic oblonul ce ținea umbră camerei la vreme de vară și menținea căldura la vreme de iarnă, prin care îndată se strecură o rază de lumină, roș-galbenă, ca frunza castanilor din vale. Dar dacă voia să afle ce se află mai exact și ce se întâmplă cu uriașul ce-l făcuse să urce iarăși în pod, trebuia mai multă lumină, deci se hotărî să deschidă fereastra. Încercă de mai multe ori, dar nu fu ușor să-și ducă până la capăt ce gândise: cine mai știa de câți ani nu mai fusese deschisă lemnăria ferestrei aceleia? Continuând să încerce, auzi la o vreme un sunet ce-i era tare familiar, căci în fiecare dimineață deschidea fereastra chiliei sale, să se bucure de aer și lumină, căci știa că unde intră soarele nu intră doctorul. Iar când oblonul se deschise, o rază largă de lumină gălbuie invadă camera, iar micuțul se descoperi stând, fără teamă, chiar la picioarele uriașului ce-l căuta. Era clar. Nu mai văzuse un Crucifix așa de mare, cu un Hristos atât de mare atârnat de lemnul Crucii, atât de

aproape de chipul unui om, răstignit pe crucea aceea, care era înaltă cât un copac! Se apropie, fără frică de-acum, doar Îl cunoștea pe Hristos din alte crucificări și de prin icoanele ce se aflau la închinare prin chiliile fraților, și-și fixă ochii pe chipul Domnului. Sângele ce I se scurgea din fruntea plină de rănile făcute de cununa de spini, mâinile și picioarele ce purtau semnele cuielor și marea rană din coastă îi aduseră abur de lacrimi în ochi, aburi ce se transformară pe dată în lacrimi mari de durere și compasiune pentru Cel crucificat. Copilul sfârși prin a-și lipi micuța lui față de fața Aceluia. Iisus Domnul era în agonie, cu barba smulsă și însângerată, căzută în piept. Privirea Sa plină de durere și tristețe îl aruncă pe copil într-un hohot de durere și dragoste.

Copilul Îl mai văzuse, cum am spus, de multe ori pe Iisus, fie deasupra mesei de la altarul capelei, fie pe crucifixe, mici ca mânuțele lui, pe care frații le purtau la gât sau i le dădeau la sărutat în anumite clipe de rugăciune sau la vreme de boală sau tulburare în obște. Dar niciodată, absolut niciodată nu-L văzuse pe Hristos Iisus **atât de adevărat** ca acum, cu trupul gol, imens, pe care-l simțise mare, căci îl luase în brațe, descoperind astfel că între

trupul Aceluia și lemnul Crucii era loc numai bine de o îmbrățișare. Atunci Marcellino, ridicând privirea către El, spuse:

– Ai aerul că Ți-e tare foame.

Domnul nu Se mișcă și nici nu zise nimic. Atunci puștiul fu luminat de o idee și, apropiindu-se de Răstignit, Îi șopti ca unui prieten de mare nădejde:

– Așteaptă-mă, vin imediat.

Se avântă, total lipsit de teamă că va fi descoperit, pe ușa magaziei, și într-o clipă ajunse pe scară. Vederea lui Dumnezeu fusese așa de impresionantă, că de data aceasta nu se mai preocupă să evite zgomotul. Pe când cobora scara, născoci în gând un mijloc prin care să-l facă pe fratele Păpică să-și părăsească pentru o clipă ascultarea de la bucătărie și să treacă pe cea de la poartă. Așa că se duse de-a dreptul în bucătărie și, fără să roșească, spuse fratelui, după ce se asigură, privind pe fereastră, că fratele Egidio este destul de departe în grădină:

– Frate Păpică, frate Păpică, vino un pic să vezi ce rasă de animal am mai aflat în brazdele grădinii!

Și strigând acestea, se ascunse în spatele unei tufe de liliac, amorțită de frigul toamnei aceleia care chema iarna, ce se afla foarte aproape de bucătăria din care

Păpică ieși ca să vadă despre ce este vorba. Bodogănea ceva printre dinți, numai de el înțeles, dar al cărui conținut puștiul, pățit, îl bănuia. Nu ieși acela bine, că Marcellino, țuști! Intră în bucătărie, de unde înșfăcă o bucată de pâine și cu ea urcă, iarăși fără precauții, pe scara podului aceluia binecuvântat, căci în el locuia Însuși Dumnezeu. Ajuns la ușa cămăruței, copilul intră cu ușurința unui motănel și, ajungând iarăși sub Cruce, întinse pâinica bravului Hristos celui crucificat, zicând sobru:

– E numai pâine, știi?

Și întinse cât putu mai mult mânuța către El.

– N-am putut alta mai mult, că mi-a fost tare teamă.

Atunci Domnul Își desprinse mâna de pe Cruce și apucă bucățica de pâinică. Și așa cum era, răstignit pe crucea Sa, începu să mănânce. Marcellino recuperă de pe jos bastonul și sandalele, legă un pic oblonul ferestrei ca să nu-l hâțâne vântul, și, înainte de a ieși, spuse Domnului:

– Acum mă duc, că l-am supărat pe fratele Păpică și are să mă caute să mă mustre. Dar mâine am să mă întorc și-am să-ți aduc și altceva de mâncare.

Închise ușa, coborî în mare grabă scările și se duse în căutarea fratelui pe care-l

amăgise cu chemarea sa. Era bucuros. De astăzi simțea că mai are încă un prieten, în plus, pe lângă Smiorcăilă, capră și, da, da, umbra lui Emanuel. Mai avea un Prieten Care-l veghea din pod. De sus.

CUM SE CREŞTE ÎN PRIETENIE

În zilele care urmară, lui Marcellino îi fu imposibil să se reîntoarcă în vizită la Prietenul cel nou. Începuse novena Sfântului Francesco și odată cu ea pregătirile pentru praznic, hramul mănăstirii, iar frații se adunau dis-de-dimineață în tot felul de slujbe, toți postind cu asprime, mâncând foarte puțin, fiind foarte ocupați cu nevoințele și ascultările lor.

Pentru micuț, și Sfântul Francesco de Assisi era un bun prieten, și despre el aflase, din gura unor frați de mare încredere, multe lucruri, reținând mai mult decât oricare om matur de pe la oraș. (Într-o singură privință nu era de acord cu Sfântul Francesco, anume aceea că și-a vândut calul. Era desigur un cal frumos, cum era acela al jandarmilor din colțul acela de țărișoară, pe care de multe ori îl văzuse când aceștia îl lăsau legat la poarta mănăstirii!)

Copilul avea obligația să participe la novena de dimineață, o rugăciune specifică mediului catolic în care se petrece povestea noastră. În tot timpul cât dura rugăciunea aceea, stătea privind la Sfântul ce trona deasupra altarului, nu de puține ori luminat de razele gingașe ale soarelui dimineții. Într-o noapte se descărcă iarăși cerul într-un teribil fulger. Marcellino, cugetând la prietenul său din cămăruța podului, parcă n-a mai fost cuprins de frică, precum era altădată, când clănțănea de-a dreptul. Puțin a lipsit să nu se ridice și, în ciuda luminii slabe de la lampă, ca și a fricii, deloc slabe, să se ducă să-i ducă Prietenului său o pătură ca să Se acopere, căci stătea Domnul – Sărăcuțul – dezbrăcat pe Cruce, dezbrăcat și expus frigului, vântului înghețat și ploii din acea noapte, care desigur intra pe micuța ferestruică a locașului unde Se afla El.

Trecu și perioada de pregătire a praznicului Sfântului Francesco, în care frații, anulând orice obligație față de cele dinăuntru și din afara mănăstirii, au celebrat cu mare pompă pe fondatorul ordinului lor. Ca să înțelegeți cât de mare era pentru ei ziua aceea, am să vă spun că au mâncat câte o bucățică de cărniță și au luat chiar și un pahar cu vin, din cel pe care-l pro-

duceau viile din regiunea aceea, pe care-l primiseră de pomană. Nimeni nu mai ținea minte cu adevărat când și în ce condiții îl primiseră, dar sigur cu ani de zile în urmă. Cert este că-l păstraseră până în ziua aceea și că devenise prilej de gânduri pentru micuț.

În acel an, spre a prăznui sărbătoarea Sfântului lor ocrotitor, cu un car special, cum el nu mai văzuse, se adusese să fie servită la masă o carne de vițel și, fără a face nazuri, ci pentru că așa simțea, Marcellino nu se află prea bucuros de o asemenea hrană. Nici lui Smiorcăilă nu părea să-i facă plăcere carnea ațoasă și oarecum total diferită de ceea ce visau ei să fie o bucată de carne, pe care de altfel o vedeau și-o mâncau pentru prima dată. Dar, după ce a mâncat și a primit permisiunea de a se duce la joacă în câmp, Marcellino fu cuprins de o mare neliniște. Își spuse că, în timp ce el aproape că se simțea rău de atâta carne mâncată, Prietenul său din pod răbda de foame și de sete. Căci Acela nu avea nici carne, nici pâine și nici măcar o picătură de apă! Și se mira cu totul, minunându-se, cum putea să trăiască acolo sus, cu puțina pâine și apă pe care I le dusese el cu două săptămâni în urmă.

Absorbit de aceste gânduri, Marcellino făcu cale întoarsă spre casă, apoi un tur

prin bucătărie și remarcă bucăți de carne, ceea ce-l duse cu gândul că nici jumătate din carnea preparată nu fusese consumată. Calculă și înțelese că așa va fi și cu restul rămas, care credea el că ar fi trebuit să le ajungă cel puțin o săptămână. Nu fu foarte încântat de faptul că, datorită aglomerației, nu putea să-și împartă ziua decât cu prietenii săi obișnuiți, cu motanul și capra, iar nu cu Prietenul cel minunat Care-Și avea locașul în podul mănăstirii. Și nu-l mângâie nici zborul frunzelor, nici vânzoleala păsărilor pe cer, nici joaca de lumini și umbre de care avea parte ochiul privind zbaterea iederei pe zidul scorojit din spatele casei mănăstirii. Gâzele nu mai erau ca să-l bucure, fugind de prizonieratul lui nu pentru că aveau vreun plan special de scăpare, cum îi plăcea lui să creadă, ci mânate din urmă de vântul toamnei ce sta să nască iarna.

Trecând Sărbătoarea Sărăcuțului, a Sfântului Francesco de Assisi, mănăstirea își reluă viața de zi cu zi și reîncepură și preocupările fraților cu privire la cele necesare iernii. Crescuse numărul de plecări din mănăstire și, slavă lui Dumnezeu, cele ce lipseau fură „completate" de El, Stăpânul de drept al casei, puțin câte puțin, ca și în anii precedenți.

Îndată ce se termină cu carnea în cămară, lui Marcellino îi reveniră gândurile legate de foamea și setea Bunului său Prieten din pod. Distrat de cele o sută de jocuri ce și le închipuia, aproape că uitase de Acela. Și-apoi, cum mai zburase timpul mai înainte de a-și aduce aminte! O zi, o săptămână... Ceea ce era sigur era faptul că și-a reamintit de El când a văzut carnea terminându-se, gândind îndată că Acela, Săracul, rămâne atârnat de Cruce, așteptându-l pe el. Iar el, el, cu toate că se socotea a-I fi prieten, uitase cu totul de El.

Își propuse să meargă chiar în acea zi, cu orice preț în aceeași zi. Astfel, se reînarmă cu solidul său baston de expediție, așteptând momentul cel mai propice pentru a reîncepe cercetarea Prietenului său. De data aceasta era hotărât să urce treptele cu mâinile pline. Dificultatea cea mai mare o reprezenta fratele Păpică, cel care nu-și lăsa bucătăria nicicum nesupravegheată, nici măcar un minut; dar a fost suficientă o singură clipă de neatenție ca Marcellino să poată șterpeli într-o mână o bucată de friptură, iar în cealaltă o bună bucată de pâine de secară, din cea pe care, în dese rânduri, părinții o mâncau la masă atunci când nu aveau pâine albă.

Cu asta, ce-a fost mai greu a trecut. Încărcat cu cele pe care le-a adunat de

prin bucătărie, toate aflate la îndemână din mila Domnului, își făcu mai mult curaj, reamintindu-și de toate cele petrecute data trecută, fără a se mai descălța de sandale, dar fiind în continuare foarte atent să urce fără să producă zgomote suspecte. Ajuns în micuța cămăruță, se avântă fără frică să deschidă ferestruica și o deschise. Își întoarse privirea către Prietenul său, Care Se afla așa cum Îl lăsase, răstignit, și fără nicio reținere se apropie, se așeză la picioarele Lui și-I zise:

– Știi, azi am urcat pentru că am avut carne la masă.

Abia după ce rosti aceste cuvinte, se întrebă dacă nu cumva Prietenul său nu știa deja că avuseseră carne la masă și în celelalte zile ale prăznuirii. Dar Domnul nu-i spuse nimic micuțului Său prieten, iar Marcellino nu dădu importanță tăcerii Sale. Scoase la lumină carnea și pita ce le avea ascunse la piept, le puse pe-o măsuță micuță ce-și făcea veacul așteptării prin podul magaziei și care sta în picioare în virtutea cine știe cărui miracol și zise Omului, fără a-L privi în ochi:

– Astăzi chiar ai putea să Te dai jos, ca să mănânci un pic mai comod și cu pace.

Și zicând aceasta, aduse lângă bătrâna masă un jilț vechi și el, un tron ce se afla la îndemână, dar care era greu ca plumbul.

Domnul Iisus întoarse lin capul și-l privi cu tandrețe pe copil, cu o dulceață infinită. Apoi coborî, lin-lin, de pe Cruce și Se așeză la masă, fără a-Și lua ochii de pe Marcellino.

– Nu Îți este frică? îl întrebă Domnul.

Marcellino, care tocmai se gândea la altceva, Îl întrebă însă, fără a-I răspunde:

– Ți-a fost frig în noaptea trecută, pe când a fost furtună?

Domnul surâse și-i spuse, cu privirea caldă învăluindu-l:

– Ție chiar nu ți-e frică?

– Nu, răspunse voinicelul privindu-L la rândul său liniștit.

– Știi așadar Cine sunt? întrebă iarăși Domnul.

– Da! zise Marcellino, fără să manifeste vreo surpriză. **Tu ești Dumnezeu!**

Domnul, atunci, Se așeză și șezu la masă, începând să mănânce carne și pâine, după ce pâinea o frânse cum numai El știe să o facă. Marcellino puse, cu familiaritate, mâna pe spatele gol al Trupului lui Hristos, spunându-i Acestuia:

– Ți-e foame?

– Mare, mare de tot! răspunse Domnul cu drag. Și, pe când termina de mâncat, adăugă: Ești cu adevărat un băiețel pe cinste.

Pe dată piciul răspunse cu o sticlire de bucurie în ochii plini de lumină:

– La fel fac și cu Smiorcăilă și cu alții...

Apoi, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva important, zise cu grabă în glas:

– Ascultă, am văzut că ai mult sânge, la mâini și la picioare. Nu-ți fac rău cuiele acelea care Te rănesc?

La o astfel de întrebare plină de curăție și punându-i de astă dată El mâna pe frunte, Domnul spuse cu dulceață în dumnezeiescu-I glas:

– Tu știi cine Mi-a făcut toate rănile acestea?

– Da!, zise puștiul bătându-și preocupat tâmpla. Iudeii.

Domnul înclină încet capul, ca aprobare, iar puștiul, cu gingășia unui copil care știe ce este durerea, Îi luă de pe frunte coroana de spini, așezând-o pe măsuță, dinaintea lor. Iisus îl lăsă să o facă, privindu-l cu o dragoste cum copilul nu mai văzuse, niciodată, în privirea nimănui. Marcellino fu acela care prinse glas primul și-I zise:

– Nu Te-aș putea vindeca eu? Există niște apă care pișcă un piculeț și care se pune pe rană; mie mi le-a vindecat pe toate.

Iisus, plecând ca o șoaptă capul, îi zise:

– Sigur că poți; dar numai dacă ești bun.

– Dar eu sunt bun, replică Marcellino.

Și fără voie aproape, își trecu degetele peste rănile Domnului, murdărindu-se cu un pic de sânge.

– Ascultă, dar dacă eu aș tăia cuiele de pe lemnul Crucii?

– Nu m-aș mai putea ține pe ea, răspunse atunci Domnul.

Imediat după aceea îl întrebă pe Marcellino dacă știe povestea despre El, iar puștiul Îi spuse că o știe, dar ar vrea s-o audă din gura Sa, pentru a ști ce era adevărat din ce auzise. Și Domnul Iisus, cu răbdare, îi povesti istoria vieții Sale. Începu cu zilele în care era El Însuși un puști și lucra cu tatăl Său, care era un tâmplar pe cinste. Odată Se pierduse și vorbise cu bătrânii cetății. Apoi îi explică în ce mod S-a făcut mare, cele pe care le-a făcut, cele ce le-a propovăduit, cum a avut Ucenici și prieteni și cum a fost apoi bătut și scuipat și apoi L-au răstignit sub ochii Maicii Sale.

Tot povestind, peste cămăruță se așternuse seara, întunericul cuprinzând micuța mănăstire pe de-a-ntregul. Nici în cămăruță nu se mai vedea nimic. Atunci, Marcellino se hotărî să se întoarcă la parter, promițând să revină grabnic de dimineață. Copilul avea urme de lacrimi în ochii săi curați și Însuși Iisus Își plimbă

de astă dată degetele peste obrăjorii lui aprinși de emoție, ștergându-i lacrimile, ca să nu-l prindă frații că a plâns. Atunci, Marcellino L-a întrebat pe Domnul dacă I-a făcut plăcere venirea sa și dacă ar mai putea veni, dacă nu poate mâine, măcar în altă zi din cele ce vor veni. Iisus, Care era deja în picioare ca să urce înapoi pe Cruce, îi spuse cu dezmierd în glas:

– Bucuros aș fi de-ai veni mâine, Marcellino.

Iar Marcellino nu se mai oprea din mirare, pe când cobora scările, minunându-se de unde știa Domnul că pe el îl cheamă chiar așa, Marcellino, și nu altfel, cum ar fi, de exemplu, Egidio, ca pe fratele Egidio, sau Păpică, ori măcar Smiorcăilă.

Și pe când aproape că atinse ultima treaptă, se minună teribil și de faptul că, uite, nu mai era nici urmă de sânge de-al Prietenului Hristos pe mâinile sale, rămase curate, curate ca niciodată înainte!

PRIMIND CU BUCURIE UN ALT NUME DE LA CEL MAI PRESUS DE NUME

În acea noapte, Marcellino dormi excepțional până de dimineață, fără să viseze nimic, nici insecte, nici târâtoare și nimic din cărnurile pe care le mâncase cu poftă mai întâi, iar după ce se lămurise, cu resemnare. De cum se trezi, își aduse aminte de promisiunea făcută Omului din cămăruță și-și petrecu toată dimineața storcându-și mintea pentru a afla modul prin care să poată urca la El fără să fie remarcată lipsa lui din mănăstire și, ceea ce era și mai complicat, să afle ceva de mâncare, ca să-I ducă Prietenului său.

Lucrurile aveau să meargă mult mai bine decât se așteptase. Într-una din escapadele sale prin bucătărie – unde nu era întotdeauna bine primit de fratele Păpică,

nu pentru că acesta ar fi fost om rău, ci pentru că uneori Marcellino chiar le făcea de oaie, iar acum se prinsese că puștiul nu trecea pe acolo doar să-l vadă, ci și să guste înainte vreme din cele ce alcătuiau prânzul ori cina micuței comunități –, nu-i veni a crede că bucătarul era atât de cuprins de sete, încât îl lăsă singur în tot raiul bucătăriei. Fără a sta prea mult pe gânduri, copilul puse-n traista ce o purta cu el o bucată bună de pâine; apoi făcu privirea roată, ca să vadă dacă n-ar mai fi și altele de luat în traistă. Dar nu zări alta nimic, decât o oală mare cu cartofi, ce se afla trasă deoparte pe sobă. Fără a mai cerceta alte surse de hrană, se înfruptă din preaplinul oalei aceleia. Bucuria-i fu cu atât mai mare când descoperi, într-un colț de bucătărie, o sticlă de vin ce mai păstra în ea licoarea ce-i încântase pe toți la praznicul care numai ce trecuse. Făcu trocul ca un negustor adevărat, căci scoase vin și băgă un pic, dar chiar un pic de apă, ca să nu se observe la prima ocheadă a fratelui Păpică. Apoi urcă scările fără nicio teamă. Își aminti însă că avea la îndemână bățul său, de astă dată nu ca să încerce treptele, ci ca să aibă cu ce deschide geamul. Știa foarte bine că-l lăsase sus, în micuța cameră, în care de altfel și intră fără a-și mai face griji de vreun fel.

Încă pe când nu reușise să facă suficientă lumină, prin deschiderea geamului, salută, iar Domnul, aflat ca de obicei pe Cruce, îi răspunse:

– Bună dimineața, Marcellino!

Reușind să facă un piculeț de lumină dinspre micuța fereastră, Marcellino se apropie de masă și o pregăti ca să primească pe Prietenul său drag. Puse mai întâi vinul, din care un pic se pierduse în graba de a urca scările, și-apoi așeză pâinea. Domnul Hristos, fără să mai zică ceva, Se desprinsese deja de pe cruce și, cuminte, Se așeză lângă copilul ce pregătea masa.

– Ascultă, zise piciul lingându-și degetele de cele câteva boabe de vin care se prelinseseră din cana în care purtase vinul cel dulce, nu știu dacă-Ți place vinul, dar părinții spun că dă căldură. Și m-am gândit – zise mai departe, înainte de a-L lăsa pe Hristos să schițeze un răspuns la întrebarea sa –, m-am gândit că nu peste mult timp vine iarna, ca și în anul care a trecut... Și se opri din zisă, privind pe Domnul cu mare compasiune

– Și ce, ce-ai vrut să zici, Marcellino? îl incită la răspuns Domnul.

– Și... și m-am gândit, zise el înghițind oarecum cuvintele, să-Ți aduc o pătură, ca să Te poți acoperi cât de cât de frigul care

are să vină, dar nu știu dacă ce vreau eu să fac nu se cheamă – și chiar este – furt.

Domnul Se așezase de acum și Marcellino îi sta aproape, sorbind din priviri modul în care El mânca pâinea sau cum ducea la buze cana cu vin ce i-o adusese. Atunci, ca și cum n-ar fi auzit alta, Domnul îi spuse micuțului:

– Ieri ți-am povestit povestea Mea, dar tu, tu nu mi-ai zis nimic din povestea ta.

Marcellino căscă niște ochi mari, curați și mirați de așa o provocare, și zise:

– Povestea mea? Povestea mea este tare scurtă, nu durează mult. Nu am avut părinți și frații m-au crescut de foarte mic, iar acum sunt tot mic, adică un pic mai mic decât să ajung mare, și m-au hrănit cu lapte de la bătrâna doamnă capră și cu unele ciorbițe pe care mi le-a făcut fratele Păpică și acum am cinci ani și jumătate.

Iar după o clipă de tăcere, cântărind parcă bine ce avea de spus, zise cu glas întristat:

– Și nu am avut mamă.

Apoi, întrerupându-și povestea sa, întrebă pe Domnul:

– Da' Mata ai mamă, nu-i așa?

– Da, îi răspunse Hristos.

– Și unde locuiește ea? întrebă copilul.

– Cu a ta, zise Iisus.

– Și cum sunt mămicile? insistă copilul, bucuros că are pe cine să întrebe. Eu m-am

gândit mereu la mama mea, că mi-ar plăcea să o văd, fie și numai pentru o clipită.

Atunci Domnul îi vorbi despre mame și-i spuse cât sunt ele de tandre și frumoase și cum întotdeauna vor binele pruncilor lor și cum sunt gata oricând să-și rupă pâinea de la gura lor și să o dea copiilor lor.

La auzul unor astfel de cuvinte, ochii micuțului Marcellino se umplură de lacrimi de duioșie. Se gândi la mama sa, pe care nu a cunoscut-o, dar care sigur avea un păr mai moale decât blana lui Smiorcăilă și ochii mai mari și mai dulci decât ai căpriței, la care el ținea atât de mult. Se gândi, o clipă, chiar și la Emanuel, care avea o mamă pe care o striga „mămico", așa cum a făcut într-o zi pe când plângea și ea a venit purtând cu sine o batistă albă, cu care i-a șters nasul și, apoi, gingaș, l-a mângâiat.

Când clopotul mănăstirii a sunat anunțând cina, Marcellino se retrase și Domnul Se sui iarăși pe Cruce. Piciul fusese atât de impresionat de cele pe care Acesta i le povestise despre mame, încât el, Marcellino, care se socotea a-I fi prieten, uitase să-I ia de pe frunte cununa de spini, dar ș-ai promis ca data următoare să nu mai fie atât de uituc, ci să ridice, fie și pentru câteva clipe, dureroasa povară a Mântuitorului. Ba chiar se gândi că n-ar

strica, odată, chiar s-o sfărâme în bucăți, ca să- L scape pe Hristos de ea odată pentru totdeauna.

În inima copilului crescu un simțământ ciudat. Când nu putea să urce la bunul său Prieten, se gândea tot timpul la El, dacă nu mergea la capelă, acolo unde exista un crucifix în care recunoștea, în liniile mari, pe Cel care-i era prieten și acolo, în acea atmosferă, își aducea aminte perfect și de cuvintele Lui, de fiecare în parte și de toate împreună. Într-o astfel de stare fiind, se mângâia mereu, dar trezi și suspiciuni între frați, care nu-l văzuseră pe copil niciodată atât de prezent la biserică.

– Ce te pregătești să faci?, îl întrebă într-o zi fratele Ding Dang, paraclisierul, foarte îngrijorat.

În multe alte rânduri micuțul urcă în cămăruță, ducându-I Domnului daruri din cele mai copilărești: nuci, ouă cu miezul răscopt, bucățele de pâine neagră, iar odată chiar o bucată de pește, din păcate murdară de pământ, căci o scăpase pe jos, pe care Iisus a mâncat-o fără nazuri, ci, din contră, parcă mai cu bucurie. Dar de cele mai multe ori copilul Îi ducea pâine și vin. Acestea erau darurile pe care le găsea cu mai mare ușurință, căci aflase chiar un mod anume de a descoperi sticlele de

vin, ce se aflau puse la păstrare într-o parte anume a casei, vecină cămăruței, iar lui Iisus, știa el, acestea îi erau de mare folos. Până ce într-o zi, văzându-i zdroaba, Domnul îi spuse surâzând cu drag:

– De astăzi înainte te vei chema **Marcelin, Pâine și Vin** (Marcellino Pane e Vino)!

Desigur că numele plăcu puștiului, obișnuit în a pune numai el porecle oamenilor, și atunci Domnul îi explică cum El Însuși, pentru a rămâne viu în mijlocul oamenilor care-L răstigniseră, le-a promis că va rămâne pururi cu ei ca Pâine și Vin, adică cele două „alimente" pe care preotul le consumă la vremea Liturghiei și care nu sunt alta decât Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos, Trupul și Sângele Său. Copilul se simți mândru nu doar că nu îl mai chema, simplu, Marcellino, ci mai mult, Marcelin Pâine și Vin, și bucuria aceasta o vesti fraților într-o zi, pe când erau la masă, cu o voce plină de încântare, care sparse liniștea trapezei:

– Eu mă numesc Marcelin Pâine și Vin!

Frații se întoarseră toți către micuț, unii chiar zâmbiră, ba unii chiar se bosumflară, pentru că regula era că la masă nu se vorbește, iar cu Părintele Stareț de față nici atât! Chiar atunci părintele Stareț, aparent într-un moment în care părea distrat, neatent, întoarse privirea către Marcellino, și acesta începu să tremure de teamă, căci privirea aceea părea că trece de el și intră în el, în cămările cele mai ascunse ale inimii sale, unde ținea tăinuite toate secretele sale, bine păzite de straja gândului smerit și de lucrarea binelui.

Marcellino continuă să întrețină prietenia lui cu Iisus și-I ducea mereu de mâncare; a reușit chiar să-I ducă pătura pe care I-o promisese, fie că va fi fost aceasta un furt au ba. Animalele îl interesau, oricum, mai puțin ca înainte și era dispus să-i lase în pace pe toți dușmanii săi, insecte ori târâtoare, de care vor fi fost: păianjenii pluteau liniștiți peste bălți, iar cutiile cu prizonieri nu mai aveau, de mult deja, niciun ocupant. Smiorcăilă, care se simțea neglijat, făcea orice ca puștiul să-l bage în seamă.

Cu toate acestea, sigur că Marcellino apărea ca un om care era când vesel, când trist. Mergea tot mai des în paraclisul mănăstirii, unde frații, constatând modificările lui de comportament, intrați la gânduri, începură să-l urmărească, fără ca el să bage de seamă, ca să afle cauza atâtor schimbări binecuvântate.

Toți bănuiau că se nasc idei tot mai ciudate în căpșorul lui, pentru că nu doar că uitase să mai vorbească despre și cu

Emanuel, dar de o săptămână nu căutase să vadă și să se joace cu capra, nu glumise deloc cu fratele Păpică și nu mai fusese în vizită la fratele Boală, în bătrâna-i chilie. Părintele Stareț începu să aibă unele temeri pentru copil și le recomandă fraților să nu-l scape nicicum din ochi. Fu de asemenea de acord că se întâmplă ceva tare ciudat cu alimentele și vinul la bucătărie.

DRAGOSTEA GRIJULIE A FRAȚILOR PĂRINȚI

Iată-l așadar pe Părintele, cum simplu îl numea copilul, preocupat tare de cele ce se întâmplau cu micuțul Marcellino. Fratele Boală se plângea că băiețelul nu-l mai caută. Capra dădea semne de mare neliniște. Smiorcăilă muri, că era tare bătrân, și la îngroparea sa, care se ținu într-un colț de grădinuță, cu toții observară că micuțul, cu toate că era, fără îndoială, cel mai bun prieten al bătrânului motan, nu vărsă niciun gram de lacrimă. El, care pentru urechea pierdută în bătălia cu sălbaticul câine, de către dragul său prieten, plânsese săptămâni întregi, și de-abia l-au liniștit! Ba chiar constată că frații Botez și Poartă erau de-acum căzuți din poreclă și erau chemați cu numele lor de monahi.

Fratele Ding-Dang fu cel mai uimit, căci micuțul veni să-l ajute într-o zi la

curățenie în paraclis și de-atunci nu mai lipsi de ajutor pe fratele paracliser. Fratele bucătar, minunatul în dragoste de frați Păpică, făcătorul de ciorbițe, era cel mai nedumerit, căci în fiecare zi constata că-i lipsea câte o porție de mâncare din cele douăsprezece – treisprezece, cu aceea a lui Marcellino –, din câte pregătea; surpriza era cu atât mai mare, cu cât niciodată nu se întâmplase așa ceva în mănăstirea lor. Toți frații observaseră modificări în modul de a fi al băiatului, iar pacea din mănăstire era din ce în ce mai afectată.

Până într-o zi, când, în sfârșit, Părintele Stareț chemă la sine toată obștea. Lipsea numai Fratele Egidio, care primise misiunea să-l poarte prin ținut pe Marcellino, cu pretextul că trebuie să-i cumpere niște cărți pentru școală, dată fiind iminența începerii iernii. Starețul își manifestă pe față îngrijorarea sa cu privire la schimbările din comportamentul copilului și-i întrebă pe frați ce cred ei c-ar fi de făcut.

– Eu îl găsesc mai mult decât serios, a devenit un omuleț în toată firea, zise fratele Botez.

– Eu constat că este mult mai bun și nici nu mai este atât de capricios, remarcă fratele Poartă.

– Iar eu îl aflu dintr-odată foarte cucernic, zise cu glas smerit fratele Ding-Dang.

Ultimul vorbi însuși Starețul, care zise și el meditativ:

– Marcellino de acum este mult diferit și aș zice chiar mai bun decât cel pe care îl știam noi până de curând.

– Cutiuțele și borcănașele care altădată erau pline sunt tot timpul goale, interveni un alt frățior, iar un altul, care, spre distracția lui Marcellino, se chema Pio (Cucernicul), adăugă la această icoană, deja șocantă, un amănunt foarte important:

– Într-o zi l-am văzut, lângă zidul unde altădată arestuia fâpturile câmpului, rugându-se.

– Rugându-se! se miră de-a dreptul Părintele Stareț, cu evident interes în glas.

– Da, da, rugându-se – răspunse cu grabă fratele, căruia-i părea că ceilalți nu dădeau crezare spuselor sale –, vorbea despre Iisus și părea, totodată, că stă de vorbă cu El Însuși.

Cu privirea în pământ, frământându-și un pic încurcat cordonul de la brâu, care-i face de recunoscut până azi pe franciscani, fratele Pio adăugă cu sfioșenia celui smerit:

– Poate că am făcut rău, dar am plecat într-o zi pe urmele lui și, ascunzându-mă după un copac, l-am auzit vorbindu-I: „Uite ce este, nu mai vreau să porți cunu-

na aceasta de spini și de aceea uite ce-am să fac, am s-o rup."

La aceste zise, se făcu mare liniște între frați. Părintele Stareț se întoarse către fratele Păpică și-i zise:

– Ascultă, frățioare, nu crezi că porția care ne lipsește în fiecare zi ar putea fi luată de Marcellino, pe ascuns, fără ca sfinția ta să-l vezi?

Fratele amuți, fără să scoată un cuvânt! Apoi Părintele continuă:

– Trebuie să-l supraveghem mai atent și mai mult. Iar dumneata, frate, fii un pic mai atent la bucătărie și nu îngădui unui puști să te ducă de nas tocmai în casa în care locuiești.

Astfel, Părintele mai dădu și alte dispoziții, una mai severă ca alta, pentru a se urmări toate mișcările puștiulicului. Frații, de altfel, erau cu toții preocupați de faptul că Marcellino, departe de orice alt copil de vârsta sa și de condiția sa, adică sărac și orfan, va fi contactat vreo maladie stranie, necunoscută, împotriva căreia va fi nevoie poate să se apuce să caute un remediu pe măsură, și care poate că cerea pentru aplicarea sa chiar plecarea copilului din mijlocul lor, ceea ce le-ar fi adus mare durere tuturor. Alături de Părintele și de fratele Boală, care-l iubeau cu totul

deosebit pe Marcellino, dându-și oricând sufletul pentru puști, cel mai apropiat prieten și cel mai pregătit să-și pună viața sa pentru aceea a lui Marcellino era fără îndoială Păpică, cel care-i stătuse de la început alături. Imediat ce Părintele Stareț i-a dat ascultare, își propuse să țină sub atentă supraveghere pe copil, fără a-l pierde din ochi.

Ce însemna aceasta? Simplu. De fiecare dată când Marcellino intra în bucătărie, îl afla dinaintea lui pe fratele Păpică. Nu obosea niciodată să coboare în bucătăria sărăcăcioasă și aici, plin de grijă, să facă porțiile de hrană din care, fără excepție în ultimul timp, lipsea câte una. Era tot timpul atent să aprecieze mâncarea pentru treisprezece oameni: treisprezece bucăți de pâine, supa pentru treisprezece, carne ori pește pentru treisprezece, fructe, din cele specifice fiecărui anotimp, la fel, pentru treisprezece. Totdeauna treisprezece: doisprezece plus Marcellino, al treisprezecelea.

„Douăsprezece frați, plus Marcellino", repeta mereu fratele, atât de des încât devenise o adevărată obsesie pentru el, ca un cui înfipt în cap.

Și totuși, într-o bună zi, supravegherea sa dădu rezultatele dorite. Marcellino intrase în trapeză imediat după ce fratele

Păpică mai contabilizase o dată porțiile, ieșindu-i, ca de obicei, treisprezece. Ieși afară puștiul și porțile deveniră... doisprezece. Lipsea o porție de pâine și una de pește. Deci era de acum foarte clar. Hoțomanul era Marcellino! Fratele Păpică îl căută peste tot, dar nici urmă de copil.

La ceasul prânzului însă, copilul se așează la masă și mâncă plin de poftă tot ce era în farfurie. Era așadar imposibil să se fi atins de tot ce cuprindea porția șterpelită și să mai poată mânca ceva, mai ales că nici bucata de pâine și nici cea de pește nu erau tocmai mititele.

Fratele Păpică, dorind să priceapă mai mult, intensifică vigilența. Dar a doua zi se întâmplă aproape la fel, căci descoperi că lipsește din mâncare exact după ce puștiul ieșise din bucătărie. Era vorba de astă dată numai de bucata de pâine, căci alături de ea, pe masă, în ziua aceea sta o supă des preparată în mănăstire, din ceapă, orez și verdeață, care-și tremura zeama încă în castronul ce fusese vecin cu bucata de pâine. De astă dată, fratele se hotărî să pomenească Starețului despre cele întâmplate.

– Acum este necesar să vedem, dacă se poate, unde duce cele pe care le șterpelește, zise acesta. Deci imediat ce reușește să iasă cu prânzul pe ușă, trebuie să vedem

unde intră cu porția, fără ca el să ne simtă în vreun fel.

Iar fratele Păpică făcu ascultare. Forțând urmărirea, într-o seară, reuși să-l vadă pe Marcellino care, cu buzunarele de-acum pline, se îndrepta liniștit către scările care duceau spre magazia de unelte de la etajul mănăstirii. Nu-i venea a crede ochilor: urca pe scara care, nu o dată, ci de mii de ori, îi fusese interzisă!

Fratele-l urmă îndeaproape, urcă ușor, ușor, treaptă cu treaptă până la primul etaj, cel care se deschidea direct spre magazia de unelte folosite. Aici se opri în spatele unuia dintre pereții de lemn ai micuței camere ce se afla în continuarea micuței magazii. Privi printre scândurelele ce alcătuiau peretele, ajutat de lumina ce trecea printre ele, căci Marcellino, ca de obicei, deschisese, cu ajutorul bățului ce-l purta, obloanele de la micuța ferestruică, iar lumina acceptase cu bucurie invitația piciului de a umple camera. Dar Păpică nu reuși să vadă mare lucru din cele ce se întâmplau, căci îl lovi un soi de amețeală cu totul ciudată, cum nu-l mai cuprinsese vreodată, și puțin lipsi ca aceasta să nu-l facă să cadă grămadă la podea și de-acolo, cine știe, poate mai jos chiar. Se ridică ametit, dar reuși să coboare scările, apoi se prăbuși pe un scaun în bucătărie.

Poate că-n inima fratelui, bună și miloasă, s-a strecurat ideea că era vorba doar de o ispită mare; sigur este că dimineața l-a prins rugându-se, cerând iertare Domnului, mulțumindu-I pentru că nu o păţise mai rău și că nu îngăduise ca un frate bătrân ca el să fie atât de prost încât să nu știe să supravegheze un copil.

Vizita următoare a lui Marcellino în bucătărie nu s-a lăsat așteptată prea mult. Iar pentru că, în acea zi, la masă era doar o ciorbiță, copilul, cu o dexteritate de invidiat chiar pentru un prestidigitator, luă cu sine o bucată de pâinică și-o lăsă să cadă în buzunarele sale.

– De data asta nu mi-o mai faci tu, prichindelule!, își zise în gând fratele bucătar, transformat în spion principal.

Marcellino, nimic bănuind – căci știa că nu face nimic greșit, hrănea un sărac și un om gol, în fond –, ieși și o luă pe calea pe care o știți de-acum și voi sau, ca să o spunem pe cea dreaptă, o știa până și fratele Păpică. Acesta îl urmă și văzu, căci i se măriseră parcă ochii, cum copilul agață o sticlă de vin din cele pe care frații le țineau special pentru mesele de sărbători. Or, pentru a o putea duce la etaj, era nevoie ca de-acum să se întoarcă pe trepte până aproape de locul unde se afla ghemuit în ascunzătoare, urmărindu-i toți pașii, chiar fratele bucătar, care, intuind mișcarea băiatului, fugi înapoi cu câțiva pași buni, scăpând din nou ocazia de a vedea cum se duce și unde anume copilul, cu hrana „împrumutată" de la bucătărie.

Dar o nouă ocazie se arătă neîntârziat. Căci după vreo zi-două, frații aveau la masă nu numai ciorba obișnuită, cu bucata nelipsită de pâine, ci și o duzină de mere coapte, mâncare ce-i plăcea tare mult lui Marcellino. Nu mai era nevoie să-i spună lui Păpică faptul că vor dispărea din mere, căci el văzu singur cum dispărură și de aceea apucă pe calea ce o cunoștea de-acum ca fiind calea micului hoțoman. Aproape că-l ajunse din urmă, dar se opri, ca să nu fie văzut.

Știm puține despre ce a putut vedea fratele din locul în care s-a adăpostit și despre evenimentul ce se petrecu la ușa cămăruței. Un singur lucru este cert și anume că, după câteva ore, făcându-și canonul de rugăciune, își aduse aminte că pruncul îl întrebase, nu cu multe zile mai înainte: „Și tu vorbești cu Dumnezeu?".

La o asemenea întrebare, fratele rămăsese mut, apoi îi răspunsese că da, și el se ruga lui Dumnezeu, rugăciunea fiind singurul mod de a comunica, de a vorbi cu El, chiar atunci când nu suntem sfinți.

Fratele coborî scara totalmente răvășit și merse de se închise în capelă, fără a avea curaj să spună cuiva cele ce le văzuse în cămăruță. Atât de mare i-a fost frica și teama de a nu fi căzut în vreo ispită a diavolului, încât sărmanul bucătar rămase toată noaptea ca să se roage și de bunăvoie își aplică o penitență cunoscută în mediul lor monahal, lovindu-se cu un bici special făcut pentru flagelarea trupului la vreme de ispită pierzătoare de suflet și care se numea „disciplina".

Dar nu se dădu învins și continuă să-l urmărească pe copil și toate cele ce se întâmplau cu el, cu pușiul care cădea dinaintea crucifixului cu Hristos atârnat pe el, zi după zi – crucifix pe care frații, dată fiind grandoarea icoanei ce-o purta, îl țineau în pod, pentru zile mari de prăznuire, în speranța că se va potrivi mai bine cu capela mărită pe care și-o doreau de multă vreme.

Obsedat, așadar, c-ar putea fi victima unui joc al închipuirii, al unor halucinații, fratele Păpică, după ce asistă mut a treia oară la cele ce se întâmplau în micuța cameră din podul mănăstirii, se duse să se spovedească la unul din frații mănăstirii. Îl alese, știindu-i dragostea pentru copil, pe fratele Poartă, dar numai după ce-și

făcu îndelung curaj. Îl alese și pentru că era de aceeași vârstă cu el și-l cunoștea ca pe un om sfânt și drept. Acesta se oferi să-l însoțească, pentru a-l ajuta astfel să-și scoată din cap orice idee legată de astfel de ispititoare viziuni.

În ziua următoare, pe când afară era furtună, timp dintr-acela care-l obliga pe micul Marcellino să renunțe la expedițiile sale câmpenești, cei doi frați se ascunseră, într-un moment propice, după ușa cămăruței, acolo unde Marcellino deja ajunsese și se închisese cu Prietenul său. Pe când fratele Păpică se puse în genunchi să se roage, celălalt, portarul mănăstirii, rămase să urmărească atent cele ce se întâmplau. Miluiește-ne! Niciodată fratele Poartă n-ar fi putut crede ce văzu, dacă n-ar fi văzut cu ochii lui, și când în sfârșit se decise să coboare, zise că, după părerea lui, era vorba de o vrajă și că era de-acum treaba bătrânului Stareț să rezolve acestea, ca unul care avea Duh Sfânt mai mult ca ei, bieți frați de mănăstire. Și-i readuse aminte de cazul acela cu pușiul care-l văzuse pe Sfântul Francesco vorbind cu Dumnezeu, fără ca sfântul să se ascundă ca să facă aceasta, și cum acel copil, odată ajuns monah, devenise unul dintre cei mai îmbunătățiți.

Orice ar fi, hotărî fratele Poartă, era mult mai bine să mai aştepte încă o zi şi apoi să meargă încă o dată să vadă cele ce se petreceau în micuța încăpere, înainte de a se duce să-i spună Stareţului. Fratele Păpică n-avu decât să consimtă.

În scurt timp, furtuna se calmă şi în acea noapte erau de-acum doi fraţi care împărţeau ceasurile în rugăciune, cerând lui Dumnezeu să facă un pic de lumină în acele evenimente misterioase care se petreceau în mănăstirea lor dragă.

ULTIMA POVESTE

În toate acele zile, Marcellino era prea fericit ca să înţeleagă ceva din toată zbaterea fraţilor. Era vecin mereu cu fericirea-i proprie. S-ar fi spus că uitase tot şi toate şi că trăia într-o lume nouă, atât era de absorbit în gândurile sale. Nimeni şi nimic nu putea să-l distragă din noua sa prietenie şi nici din discuţiile cu noul său Prieten, Omul din cămăruţă: nici insectele, nici fraţii, vechi amici cu el, nici căprița ce-l hrănise de mic şi care acum agoniza bătrână prin staul şi nici chiar furtunile ce se abăteau acum din ce în ce mai des asupra bătrânei mănăstiri.

Mergea deseori, singur şi de bunăvoie, în Capelă, unde petrecea multe ore în contemplarea Crucifixului din icoana Sfântului Francesco, şi în câteva rânduri chiar adormi în locaşul lui Dumnezeu, de unde fraţii trebuiră să-l ducă pe braţe în pătuţul din mica lui chilie.

În bucătărie intra de acum fără frică și lua, de sub nasul lui Păpică, porția de care avea nevoie și apoi urca liniștit vechea scară ce-i fusese cândva interzisă și nu-l mai interesa nici de zgomotul ce l-ar fi putut face, nici de faptul că l-ar fi putut vedea vreun frate sau l-ar fi putut urma.

În acea seară, Marcellino îi duse Prietenului său obișnuita porție de pâine și vin, care-i dăduseră noul nume din partea lui Iisus. Și tot ca de obicei, când era vorba de micul Său prieten, Hristos coborî de pe Cruce și mâncă și bău din pâinea și vinul aduse de acesta. Era o scenă la care Marcellino asistase deja de o sută de ori.

În acea seară, totul părea însă altfel decât de obicei. Urmărise atent toate gesturile Domnului, magnetizat de figura distinsă și plină de lumină a Lui, și pentru prima dată nu mai simți nevoia să-I atingă rănile și nici nu mai avu curajul de a o face.

Dar Iisus îl chemă la Sine pe micuț și, luându-l cu dragoste pe după umeri, îi zise:

– Marcellino, ai fost cu adevărat bun cu Mine, și Eu, ca premiu, vreau să-ți îndeplinesc o dorință de-a ta, ce-ți dorești mai tare!

Marcellino continua să-L privească, fără să știe ce să răspundă la o astfel de provocare. Dar Domnul, Care citea de-a dreptul în sufletul lui tulburat, așa cum citește în fiecare din noi, continuă să in-

siste, atingându-l prietenește cu degetul pe flăcău pe spatele încordat ca un zbor de hulub. Și-i zise iar:

– Spune-mi, vrei să te faci frate, ca aceia care au avut grijă de tine? Vrei să revină lângă tine bunul tău prieten Smiorcăilă sau să nu moară prietena ta, doamna capră? Vrei jucării, așa cum au copiii peste tot în lume, fie la oraș, fie la țară? Vrei, poate, calul Sfântului Francesco? Vrei să vină aici, cu tine, Emanuel?

La toate, micuțul răspundea cu nu, cu ochii mereu deschiși, dar care nu-L mai vedeau pe Domnul, ca și cum ar fi fost prezent și totuși departe, cu gândul în propria lui lume.

– Ce-ai vrea atunci, dragul Meu? îl întrebă cu tandrețe nesfârșită Domnul.

– Vreau să o văd pe mama mea și, cu ea, pe Mama Ta, zise ca și cum ar fi fost absent, dar cu ochii fixați în ochii Lui.

Domnul, atunci, îl strânse în brațele Sale rănite de greutatea Crucii și-l făcu să se așeze pe genunchii Săi, goi și ascuțiți. Îi puse apoi palmele peste ochi și cu gingășie îi zise:

– Dormi, dragul Meu prieten, dormi atunci, dragul Meu Marcellino...

În chiar acea clipă, unsprezece glasuri strigară: „Minune! Minune!", dincolo de ușa cămăruței, căci acolo se strânseseră, pe

un balconaș ce devenise neîncăpător, cei unsprezece frați – mai puțin fratele Boală, care zăcea la pat – care asistaseră tăcuți la toată discuția dintre Marcellino și Prietenul său, ce-Și aflase odihnă în cămăruța de sus a mănăstirii. Ușa se dădu de-o parte, lovind peretele, și frații se îmbrânciră în micuța cămăruță, mai-mai să o dărâme. „Miracol! Miracol!", continuară să strige frații, conduși de Părintele Stareț.

Dar toate se întorseseră la normalitate deja. În lumina ferestruicii întredeschise, se vedeau culmile adumbrite ale muntelui, și în firele de praf ce creșteau între zidurile cămărutei ca niște cărăbuși aurii, mobilele erau iarăși aruncate și pline de praf, iar Hristos era iarăși pe Cruce, agonizând cu durere.

Numai Marcellino rămăsese pe brațele tronului celui vechi, pe care altădată stătea Hristos, ca și cum ar fi dormit. Frații căzură în genunchi și așa rămaseră până ce înțeleseră că pruncul lor drag nu se va mai trezi. În cele din urmă, Părintele se apropie de Marcellino, îl atinse cu mâinile și, făcând semn fraților să înceapă să coboare, zise:

– Domnul l-a luat cu El. Binecuvântat fie numele Lui!

Cuprins

Prefață la o poveste 5
Puțină istorie și un scâncet care schimbă vieți 7
Stăpân în lumea gâzelor, câmpului fârtat 25
Prietenul nevăzut 35
Prietenul ce locuiește în podul Cerului.... 44
Cum se crește în prietenie 60
Primind cu bucurie un alt nume de la Cel mai presus de nume 70
Dragostea grijulie a fraților părinți 79
Ultima poveste 91
Notă 96

Distribuție

Editura *Agnos* – Sibiu
tel. 0745 / 669038; 0766 / 530777
www.agnos.ro
e-mail: editura_agnos@yahoo.com

Supergraph

str. Ion Minulescu nr. 36,
București - 031216, sector 3
tel.: 021 / 320.61.19; fax: 021 / 319.10.84
www.librariasophia.ro
www.sophia.ro
e-mail: editura@sophia.ro

Dintre toate cărţile despre copii pe care le-am citit, aceasta ce v-o repovestesc acum mi-a plăcut în chip deosebit. Un copil ca acest Marcellino nu putea lipsi dintre prietenii voştri. Simpatic şi gingaş, bucuros şi când este trist, cred că inima lui poate fi de folos inimii voastre, mereu în căutare de prieteni. Nu, nu-i povestea unui Sfânt, ci a unei posibile căi de întâlnire cu Hristos. M-a uimit modul în care Dumnezeu l-a dăruit pe Marcellino cu vederea lucrurilor ascunse, învăţându-ne că nu trebuie să ajungi bunic pentru ca să te bucuri de Biserică, de Dumnezeu. Cred că pentru voi, dragii mei, acesta este un îndemn să fiţi mereu curaţi cu inima, pentru ca Dumnezeu să Se bucure să locuiască în ea.

Părintele Constantin Necula

ISBN 978-973-1941 24-0
9 78973 941240
www.agnos.ro